

med Ham skænke os alt?" Romerne 8,32. Vil Han ikke opfylde det nådige ord som vi har fået til opmuntring og styrke?

Der er ikke mere noget Kristus ønsker end at genløse Sin arv fra Satans herredømme. Men før vi befris af Satans magt i det ydre, må vi befris af hans magt i det indre. Herren tillader prøvelser, så at vi kan renses fra jordiskhed, fra selvished, fra hårde og ukristelige karaktertræk. Han lader pinslernes dybe vande gå over vore sjæle for at vi kan kende Ham og Jesus Kristus som Han har sendt, for at vi kan længes efter renselse fra besmittelse, og måtte komme renere, helligere og lykkeligere ud af prøvelsen. Vi går ofte ind i prøvelsens ildovn med vore sjæle, der er blevet formørket af selvished; men hvis vi er tålmodige under den afgørende prøve, kommer vi ud med en genspejling af guddommelig karakter. Når hans mål med lidelserne er udrettet, "lader Han din ret bryde frem som lyset og din retfærdighed som den klare dag." Salme 37,6

Der er ingen fare for at Herren vil ignorere Sine folks bønner. Faren ligger i, at de vil miste modet under fristelse og prøvelse, og er ikke udholdne i bøn.

Frelseren viste guddommelig medfølelse med den syrisk-fønikiske kvinde. Han blev rørt af hjertet da Han så hendes sorg. Han længes efter at give hende direkte forvisning om at hendes bøn blev hørt; men han ønskede at lære Sine disciple en lektie, og virkede for en tid til at ikke hørere hendes smertelige hjerteråb. Da hendes tro blev tydelig, sagde han nogle prisværdige ord og sende hende bort med den dyrebare velsignelse hun havde bedt om. Disciplene glemte aldrig denne lektie, og den blev skrevet ned for at vise resultatet af udholdende bøn.

Det var Kristus Selv som lagde ihærdigheden i denne moders hjerte, som ikke kunne holdes tilbage. Det var Kristus som gav den anrørende enke mod til og beslutsomhed over for dommeren. Det var Kristus der for flere hundrede år siden havde indgydt Jakob med samme udholdende tro, i den skjulte kamp ved Jabbok. Og den tillid som Han Selv havde indpodet, undlod han ikke at belønne.

Han som bor i den himmelske helligdom, dømmes retfærdigt. Hans behag er mere for Sit folk, der kæmper med fristelser i en syndig verden, end for englehære som er omgivet rundt om Hans trone.

Denne plet af verden viser hele det himmelske univers den største interesse, for Kristus har betalt en uendelig pris for de sjæle der boer dér. Verdens Genløser har bundet jorden til himlen med intelligensens bånd, for Herrens genløste er her. Himmelske væsener besøger stadig Jorden ligesom de dage hvor de vandrede og talte med Abraham og med Moses. Blandt vore store byers travle aktivitet, blandt skarer der trænger sig gennem hovedstrøg og fylder markederne, hvor folk handler fra morgen til aften, som om forretninger, sport og fornøjelser var alt i livet, hvor der er så få der tænker over den usynlige virkelighed – endog her har himlen sine vagtfolk og sine hellige. Der er usynlige agenter der lægger mærke til alle menneskernes ord og handlinger. I alle forretnings- eller fornøjelsesselskaber i alle bønssællesskaber, er der flere lyttere end kan ses med det naturlige øje. Nogle gange trækker de himmelske intelligensvæsener forhænget til side, som skjuler den usynlige verden, så vore tanker kan drages bort fra livets jag og travlhed, for at overveje at der er usynlige vidner til alt hvad vi gør og siger.

Vi behøver at forstå englebesøgendes mission bedre end vi gør. Det var godt at tænke over, at vi har himmelske væseners samarbejde og omsorg i alt hvad vi

i denne. Således må enhver synder modtage Guds nåde før han kan udrustes til herlighedens rige. Al den kultur og uddannelse som verden kan give, vil ikke gøre det fornødrede syndens barn til et himlens barn. Den fornyede kraft må komme fra Gud. Forandringen kan kun gøres ved Helligånden. Alle som vil frelses, høje eller lav, rig eller fattig, må underlægges denne krafts virke.

Ligesom surdejen, der blandes med måltidet og virker indefra og udad, således er det med hjertets fornyelse, at Guds nåde arbejder på at forvandle livet. En ydre forandring er ikke nok for at bringe os i harmoni med Gud. Der er mange som prøver på at forvandle og rette den ene eller anden dårlige vane, og på den måde håber de at blive kristne, men de begynder på et forkert sted. Vort første arbejde sker i hjertet.

At have en trosbekendelse og så det at besidde sandheden i sjælen, er to forskellige ting. Blot en kendskab til sandheden er ikke nok. Vi må besidde denne, men vore tankebaner forandres nok ikke. Hjertet må omvendes og helliggøres.

Det menneske som forsøger at holde Guds bud, blot af pligtfølelse – fordi han er pålagt os at gøre dette – vil aldrig indbyde lydighedens glæde. Han adlyder ikke. Når Guds krav regnes som en byrde, fordi det går på tværs af menneskers tilbøjeligheder, ved vi at livet ikke er et kristent liv. Sand lydighed er det udvirkende princip inde i. Det udspringer af en kærlighed til retfærdighed, kærlighed til Guds lov. Det væsentlige ved al retfærdighed er loyalitet til vor Genløser. Dette vil lede os til at gøre ret, fordi det er rigtigt – for det rigtige er at behage Gud.

De store sandheder ved hjerteomvendelse ved Helligånden, fremkommer i Kristi ord til Nikodemus: "Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige. . . . Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden." Joh. 3,3-8

Apostlen Paulus, der skriver ved Helligånden, siger dette: "Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus - af nåde er I frelst - og han oprejste os sammen med ham og satte os med ham i himlen, i Kristus Jesus, for i de kommende tidsaldre at vise sin overstrømmende rige nåde og sin godhed mod os i Kristus Jesus. For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds." Efeserne 2,4-8.

Surdejen der skjules i melet arbejder usynlig på at få hele massen underlagt sin gennemsyrende proces; således arbejder sandhedens surdej hemmeligt, stille og stadig på at forvandle sjælen. De naturlige tilbøjeligheder blødgøres og underlægges. Nye tanker, nye følelser, nye motiver planlægges. En ny karakterstandard sættes op – Kristi liv. Tankesindet ændres; evnerne vækkes til at handle på nye linjer. Mennesker begaves ikke med nye evner, men evnerne

helliggøres. Samvittigheden vækkes. Vi begaves med nye karaktertræk, som sætter os i stand til at tjene for Gud.

Spørgsmålet rejser sig ofte: Hvorfor er der så mange, der hævder at tro Guds ord, hvor der ikke ses en reformation af ord, ånd og karakter? Hvorfor er der så mange som ikke kan klare modstand mod deres hensigter og planer, som viser et uheldigt temperament, og hvis ord er hårde, undertrykkende og lidenskabelige? I deres liv ses den samme kærlighed til selvet, den samme føjelighed for selvet, det samme temperament og hurtige tale, som ses i verdsliges liv. Der er den samme ømtålelige stolthed, og stoltheden får de samme naturlige tilbøjeligheder, den samme forvanskede karakter, som om de ikke kendte helt til sandheden. Grunden er at de ikke er omvendte. De har ikke sandhedens surdej i hjertet. Den har ikke fået anledning til at gøre sit arbejde. Deres naturlige og opdyrkede tendenser til ondt er ikke blevet underlagt dens forvandlende kraft. Deres liv åbenbarer Kristi nådes fravær, en vantro på Hans kraft til at forvandle karakteren.

“Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord.” Romerne 10,17. Bibelens Skrifter er det store redskab der forvandler karakteren. Kristus bad: ”Hellig dem i sandheden; dit ord er sandhed.” Joh. 17;17. Studeres og adlydes Guds ord af hjerte, vil alle uheldige egenskaber blive holdt nede. Helligånden kommer for at overbevise om syn og troen springer op i hjertes gerninger, i kærlighed til Kristus, tilpasser os i legeme, sjæl og ånd til Hans eget billede. Da kan Gud bruge os til at gøre Hans vilje. Den kraft vi har fået ind udefra, får os til at viderebringe sandheden til andre, sådan som den er kommet til os.

Guds ord sandheder dækker det mest praktiske hos mennesker – sjælens omvendelse ved tro. Disse store principper kan ikke anses for rene og hellige til at komme ind i dagligdagen. De er sandheder som når himlen og går over i evigheden, alligevel indvæves deres vitale indflydelse i menneskenes rutine. De skal gennemstrømme alle livets store og små ting.

Modtages sandhedens surdej i hjerte, vil den styre ønskerne, rense tankerne, og formildne temperamentet. Det opildner sindets evner og sjælens energi. Den gør større plads til følelser - til kærlighed.

Verden betragter det menneske som et mysterium, som er besjælet med dette princip. Det selviske og pengekære menneske lever kun for at sikre sig selv rigdomme, ære og denne verdens fornøjelser. Han mister den evige verden af syne. Men sammen med Kristi efterfølgere, vil disse ting ikke være ikke være altafgørende. Han vil for Kristi skyld arbejde og fornægte sig selv, så han kan hjælpe til i det store frelsesarbejde af sjæle, som er uden Kristus og uden håb i verden. Et sådant menneske kan verden ikke forstå; for han har de evige realiteter for øje. Kristi kærlighed kommer ind i hjertet med sin forløsende kraft. Denne kærlighed mestrer ethvert andet motiv, og rejser ham, der har fået denne, over verdens fordærvede indflydelse.

Guds ord skal have en helliggørende indflydelse på vor omgang med alle menneskeslægtenes medlemmer. Sandhedens surdej er ikke rivaliserende, egenkærlig, ønske om at live den første. Denne himmelsk fødte kærlighed er

Når verden vokser i ondskab, skal ingen af os bilde os ind at vi ikke får vanskeligheder. Men det er netop disse vanskeligheder som fører os til lydhør for den Allerhøjeste. Vi må søge råd hos Ham som har en almægtig visdom.

Herren siger: “Råb til Mig på nødens dag.” Salme 50,15. Han indbyder os til at bringe Ham vore problemer og vore behov for guddommelig hjælp. Han påbyder os at bede hele tiden. Ligeså snart vanskelighederne kommer, skal vi sende Ham vore oprigtigste og alvorligste bønner. Ved vore påtrængende bønner beviser vi vor stærke tillid til Gud. En fornemmelse af vore behov får os til at bede alvorligt, og vor himmelske Fader bevæges af vore anmodninger.

De som lider skam eller forfølgelse på grund af deres tro fristes ofte til at tro at Gud har svigtet dem. I menneskenes øjne er de i mindretal. Det ser helt ud som om, at deres fjender sejrer over dem. Men lad dem ikke overtræde deres samvittighed. Han som har lidt for deres skyld, og har båret deres sorger og pinsler, han har ikke svigtet dem.

Guds børn efterlades ikke ensomme og forsvarsløse. Bøn bevæger den Almægtiges arm. Bøn har “besejret riger, øvede retfærdighed, fik løfter opfyldt, stoppede løvers gab, slukkede voldsom ild,” – vi skal vide hvad det betyder, når vi hører martyrerne rapporter, som døde for deres tro – ”slog fjendtlige hære på flugt.” Hebræerne 11,33. 34.

Hvis vi overgiver vore liv til Hans tjeneste, kan vi aldrig komme i en position, som Gud ikke har sørget for. Uanset vor situation, har vi en vejleder direkte på vor vej; uanset vore problemer, har vi en sikker Rådgiver; hvilke sorger, smertelige tab eller ensomhed vi måtte have, har vi en forstående Ven. Hvis vi i vor uvidenhed træder forkert, forlader Kristus os ikke. Hans røst er klar og tydelig, og hører Ham sige: ”Jeg er Vejen, Sandheden og Livet.” Joh. 14,6. ”Han redder den fattige, der råber om hjælp, og den nødstedte, som ingen hjælper.” Salme 72,12.

Herren erklærer at Han vil æres af dem som drager nær til Ham, som trofast gør Hans tjeneste. ”Hvis vilje er fast. Du bevarer freden, for de stoler på dig.” Esajas 26,3. Den Almægtiges arm rækkes ud for at føre os fremad og endnu længere frem. Gå frem, siger Herren; Jeg vil sende dig hjælp. Det er til mit navns ære at du beder, og du skal modtage. Jeg vil æres for dem, som leder efter dine fejl. De skal se Mine ord sejre herligt. ”Alt, hvad I beder om i jeres bønner, skal I få, når I tror.” Mattæus 21,22.

Lad alle som er plagede eller misbruges, råbe til Gud. Vend bort fra dem hvis hjertes er af stål, og bekendtgør din anmodning for din Skaber. Der er aldrig nogen der kommer med brødebetyngt hjerte, som stødes bort. Ingen oprigtig bøn går tabt. I det himmelske kors salmer, hører Gud de svageste menneskers råb. Vi udgyder vore hjertes ønske i vore kamre, vi udånder en bøn idet vi vandrer på vejen, og vore ord når universets Monarkens trone. Nogle menneskers ører kan nok ikke høre, men de kan ikke dø bort i tavshed, de kan ej heller gå tabt på grund af de forretninger der pågår. Intet kan drage sjælens ønske. Det hæver sig over gadens larm, over skarens forvirring, til de himmelske sale. Det er Gud som vi taler til, og vore bønner høres.

Dig der føler dig mest uværdig: frygt ikke at overdrage din sag til Gud. Da Han gav Sig selv i Kristus for verdens synd, påtog Han sig alle menneskesjæles sager. ”Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav Ham hen for os alle, vil Han ikke

Bønnen, "Gør mig ret for min modpart," gælder ikke kun mod Satan, men mod de agenter som han tilskynder til at fordreje, til at friste og til at udslette Guds folk. De som har besluttet sig for adlyde Guds bud vil forstå af erfaring, at de får fjender der kontrolleres af en kraft nedefra. Sådanne fjender plager Kristus for hvert kridt, som intet menneske kan vide hvor stadigt og beslutsomt det er. Ligesom deres Mester, følges Kristi disciple op af stadige fristelser.

Skrifterne beskriver verdens tilstand lige før Kristi genkomst. Apostlen Jakob afbilleder den begærlighed og undertrykkelse som vil være fremherskede. Han siger: "Og nu I, som er rige! . . . I har samlet jer skatte til de sidste dage; tænk på, at den løn, I har unddraget arbejderne, der har høstet jeres marker, skriger til himlen, og høstfolkenes råb har nået Hærskarers Herres ører. I har levet mageligt og overdådigt her på jorden, I har fedet jer selv op til slagtedagen! I har dømt og dræbt den retfærdige, mod jer er han værgeløs." Jak. 5,1-6. Dette er et billede af hvordan det eksisterer i dag. Ved alle undertrykkelsens og afpresningens bedrag, samler mennesker sig kolossale formuer, medens den nødlidende menneskeheds råb når op til Gud.

"Retten er trængt tilbage, og retfærdigheden holder sig langt borte; for sandhed snubler på torvet, og ærlighed kan ikke komme frem. Sådant bliver der mangel på sandhed, og den, der holder sig fra ondt, bliver udplyndret." Esajas 59,14. 15. Dette blev opfyldt i Kristi liv på jorden. Han var loyal mod Guds bud, lagde menneskers traditioner og krav til side, som blev ophøjet over Guds lov, og de som er oprigtige mod Guds bud, lider skam og forfølgelse. Kristus blev, på grund af Hans loyalitet mod Gud, anklaget som sabbatsbryder og bespotter. Det blev erklæret at han besad en djævel, og blev betegnet som Belzebul. På samme måde blev Hans efterfølgere anklaget og fremvist i forkert lys. Således håber Satan at kunne lede dem til synd og vanære Gud.

Dommerens karakter i lignelsen, som ikke frygtede Gud eller anså sig for mennesker, fremviste Kristus for at vise den slags dom som eksekveret, og dette ville hurtigt viser sig hurtigt under hans rettergang. Han ønsker at Hans folk til enhver tid vil indse hvor lidt afhængige de kan være af jordiske herskere eller domsmænd på ulykkens dag. Guds udvalgte folk har ofte stået fem for mennesker i officielle positioner, som ikke gør Guds Ord til deres vejleder og rådgiver, men som følger deres egen uhellige og udisciplinerede impulser.

Med lignelsen om den uretfærdige dommer, har Kristus vist hvad vi bør gøre. "Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat?" Kristus, vort eksempel, gjorde intet for at forsvare eller befri sig selv. Han overdrog Sin sag til Gud. Således skal hans efterfølgere ikke anklage eller fordømme, eller ty til magt, for at befri sig selv.

Når der rejser sig tilsyneladende uforklarlige prøvelser, bør vi ikke lade vor fred spolere. Uanset hvor uretfærdig vi måtte blive behandlet, så lad ikke lidenskaberne oprejse sig. Giver vi efter for hævngherrighed så vil det skade os. Vi ødelægger vor egn tillid til Gud, og vi sårer Helligånden. Et vidne står ved vor side, en himmelsk budbringer, som vil opløfte en standard for os imod fjenden. Han vil lukke os ind til Retfærdighedens Sols klare stråler. Satan kan ikke trænge igennem dette. Han kan ikke komme forbi det hellige lys's beskyttelse.

virkelig ikke selvsk og foranderlig. Den er ikke afhængig af menneskers ros. Hans hjerte, som modtager Guds nåde, flyder over med kærlighed til Gud og til dem som Kristus døde for. Selvet kæmper ikke for anerkendelse. Han elsker ikke andre fordi de elsker og behage ham, fordi de påskønner hans fortjenester, men fordi de er Kristi indkøbte ejendom. Bliver hans motiver, ord eller handlinger misforstået og fremstillet forkert, tager han ikke anstød, men følger den lige bane på hans vej. Han er venlig eftertænsksom, og tænker ydmygt om sig selv, alligevel fuld af håb, stoler altid på Guds barmhjertighed og kærlighed.

Apostlen formaner os: "Ligesom han, der har kaldet jer, er hellig, skal også I være hellige i hele jeres livsførelse, for der står skrevet: »I skal være hellige, for jeg er hellig." 1 Peter 1,15. 16. Kristi nåde skal kontrollere temperamentet og stemmen. Dens virke vil kunne ses i den indlevelse og de ømme hensyn der vises mellem broder og broder, med venlige og opmuntrende ord. En engel er til stede i hjemmet. Livet udånder en liflig duft, som stiger op til Gud som hellig røgelse. Kærligheden viser sig i form af venlighed, høflighed, overbærenhed og langmodighed.

Ansigtminen ændrer sig. Med Kristus i hjerte, skinner det ind i deres ansigter, som elsker Ham og holder Hans bud. Der står sandheden skrevet. Himlens liflige fred er åbenbaret. Venligheden udtrykkes vaneligt, mere end menneskers kærlighed.

Sandhedens surdej virker på at forandre hele mennesket, gør det grove fint, det rå mildt, gøre det selviske generøst. Derved renses de urene tanker, vaskes rene i Lammets blod. Ved dets livgivende kraft bringer det harmoni med guddommeligt liv ind i hele tankesindet, sjælen og styrken. Med sin menneskenatur, får mennesket del i guddommelighed. Kristus bliver æret ved karakterudmærkelse og perfektion. Idet disse forandringer sættes ind, bryder engle ud i henrykt sang, og Gud og Kristi fryd for sjæle afpasses efter den guddommelige lighed.

Skjulte skatte

Dette kapitel er baseret på Mattæus 13,44.

"Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark; en mand fandt den, men holdt det skjult, og i sin glæde går han hen og sælger alt, hvad han ejer, og køber den mark."

I gamle dage var det skik at folk skjuler deres skatte i jorden. Der var ofte tyve og røvere. Hvor der end var en chance for en huserende magt, var de, der havde mange besiddelser, ofte underlagt tunge skatte. Derudover var landet hele tiden i fare for at blive invaderet af plyndringstogter. Således bestræbte de velhavende sig for at beholde deres velstand ved at skjulte den, og jorden blev anset for at være et sikkert skjulested. Men ofte glemte man skjulestedet; døden gjorde krav på ejermanden, fængsling eller eksil kunne skille ham fra sin skat, og de skatte havde gjort så meget for at bevare, blev overladt til den heldige findemand. På

Kristi tid var det ikke ualmindeligt at opdage gamle mønter, guld- og sølvsmykker i det forsømte land.

En mand lejer en jord til opdyrkning, og idet oxen pløjer i jorden, kommer den nedgravede rigdom frem. Hans familie og naboer tror at han handler som en vanvittig. Idet de ser på marken, ser de ingen værdi i den forsømte jord. Men manden ved hvad han gør; og når han får ejendomsret over marken, søger han i alle dele af den for at finde den skat, som han har sikret sig.

Denne lignelse illustrer værdien af den himmelske skat, og arbejdet med at sikre sig denne. Ham der finder skatten i marken var parat til at skille sig af med alt han har, parat til at arbejde utrætteligt, for at sikre sig de skjulte skatte. Således regner findemanden af den himmelske skat, at ofret ikke er for stort og for dyrebart, for at kunne opnå sandhedens skat.

Lignelsen med marken der har skatten, repræsenterer de hellige Skrifter. Og evangeliet er skatten. I sig selv er jorden ikke indblandet med gyldne årer og fyldt med dyrebare ting, som det er i Guds ord.

Hvordan skjult

Det siges at evangeliets rigdomme er skjulte. De som selv mener de er kloge, som er opblæste af tom filosofi, forstår ikke genløsningsplanens skønhed, kraft og hemmelighed. Mange har øjne - men de ser ikke; de har hører men de hører ikke; de har forstand, men de ser ikke de skjulte skatte

En mand kunne være gået over det sted hvor skatten er blevet skjult. Af træthed måtte han sætte sig for at hvile ved et træes fod, uden at kende til de skjulte rigdomme ved dets rødder. Sådan er det med jøderne. Sandheden er blevet betroet de hebræiske folk som en gylden rigdom. Den jødiske husholdning bærer præg af Himlen, som blev indført af Kristus Selv. Genløsningens store sandheder blev tilsløret i billeder og symboler. Alligevel genkendte jøderne ikke Kristus da Han kom, som disse symboler pegede hen til. De fik Guds ord i deres hænder; men de traditioner, som var blevet rakt ned fra slægt til slægt, og menneskers fortolkning af Skriften, skjult sandheden for dem, sådan som den er i Jesus. Den åndelige vigtighed af de hellige skrifter gik tabt. Skattekammeret for al kundskab stod åbent for dem, men de vidste det ikke.

Gud skjuler ikke Sin sandhed for mennesker. Ved deres egen handle måde sætter de hindringer i vejen for sig selv. Kristus gav det jødiske folk et overmådeligt bevis på at Han var Messias; men Hans lære krævede en afgjort ændring af deres liv. De så, at hvis de tog imod Kristus, måtte opgive de sæder og traditioner de værnedes om, og deres selviske og ugudelige levemåde. Det krævede et offer at få den uforanderlige evige sandhed. Derfor ville de ikke indrømme det mest afgørende bevis Gud ville på, at lægge troen på Kristus. De bekendte at tro de gammeltestamentlige skrifter, alligevel nægtede de at acceptere vidnesbyrdet deri om Kristi liv og karakter. De var bange for at blive overbevist, at de ikke blev overbevist og tvunget til at opgive deres forudfattede meninger. Evangeliets skat, Vejen, Sandheden og Livet, var blandt dem, men de afviste den største gave som Himlen kunne give.

over deres uværdighed, og hans påfund forberedes til alle sjæle, at alle må omsnæres og adskilles fra Gud. Han prøver at anklage og fordømme Gud og anklage alle som kæmper for at gennemføre Hans mål i denne verden, med barmhjertighed og kærlighed, i medfølelse og tilgivelse.

Alle manifestationer på Guds kraft til Hans folk, vækker Satan fjendskab. Hver gang at Gud arbejder for deres skyld, arbejder Satan med sine engle med fornyet livskraft på at omsnære deres fordærv. Han er skinsyg på alle der gør Kristus til deres styrke. Hans mål er at anspore til ondt, og når det lykkes ham, bliver alle de fristede til skamme. Han peger på deres snavsede klæder, deres manglende karakter. Han fremviser deres svaghed og tåbelighed, deres indsmigrende synder, deres ulighed med Kristus, som har vanæret deres Genløser. Alt dette fremfører han som et argument der beviser hans ret til at udvirke sin vilje for deres udslettelse. Han drister sig til at forskrække dem med tanken at de er i en håbløs situation, at en plet på deres tilsmudsning aldrig kan vaskes bort. Han håber at udslette deres tro, så de vil give helt efter for hans fristelser, og vende dem fra deres alliance til Gud.

Herrers folk kan ikke selv besvare Satans anklager. Når de ser på sig selv, er de ved at fortvivle. Men de appellerer til den guddommelige Advokat. De beder om Genløserens fortjenester. Gud kan "vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på Jesus." Romerne 3,26. Herrers børn råber i tillid til Ham, for at fortie Satan anklager, og tilintetgøre hans bedrag. "Behandle mine fjender retsmæssigt," beder de; og med korsets mægtige argument, fortier Kristus den frække anklager.

"Herren sagde til Satan: »Herren irettesætter dig, Satan; Herren, som har udvalgt Jerusalem, irettesætter dig. Denne mand er jo et stykke brænde, der er trukket ud af ilden." Når Satan prøver at dække Guds folk med mørke, og fordærve dem, lægger Kristus sig imellem. Selvom de har syndet, har Kristus taget skylden for deres synder på Sin egen sjæl. Han har grebet slægten ud som et brændemærke af ilden. Ved Sin menneskenatur har han kædet sig med mennesker, hvor Han, ved sin guddommelige natur er blevet eet med den almægtige Gud. Hjælpen kommer inden for fortabte sjæles rækkevidde. Modstanderen irettesættes.

"Josva stod foran englen med snavsede klæder på. Da sagde englen til dem, der stod foran ham: "Tag de snavsede klæder af ham." Til Josva sagde han: "Se, jeg fjerner din skyld fra dig og giver dig festklæder på." Så sagde han: "Sæt en ren turban på hans hoved." De satte en ren turban på hans hoved og gav ham andre klæder på." Da gav englen Josva et højtideligt løfte, med Hærskares Herres myndighed, så skal du også dømme Mit hus, og skal også holde mine sale, og skal du styre mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig adgang til at færdes blandt dem, der står her." – endog blandt engle der er omgivet af Guds trone. (Zakarias 3,3-7.)

På trods af Guds folks mangler, vender Kristus sig ikke bort fra de undersætter, som han har ansvar for. Han har kraft til at ændre deres klædning. Han fjerner de snavsede klæder, Han lægger sin egen retfærdighedskåbe på dem der angrer, og tror, og skriver "tilgivet" over for deres navne i himlens optegnelser. Han bekender dem som Sine over for det himmelske univers. Satan, deres fjende, viser sig at være en anklager og bedrager. Gud vil gøre sine egne udvalgte ret.

Kvinden som bønfuldt dommeren om ret, havde mistet sin mand i døden. Fattig og venneløs, hun havde ingen midler til at genoprette sin ruinerede skæbne. Således har mennesket mistet sin forbindelse med Gud, på grund af synd. I sig selv har mennesket ingen midler til at frelse. Men i Kristus kommer vi nær Faderen. Guds udvalgte er dyrebare i Hans hjerte. De er dem som Han har kaldet ud af mørke til Hans forunderlige lys, og at fremvise Hans pris, for at skinne som lys midt i verdens mørke. Den uretfærdige dommer havde ingen særlig interesse for enken, som plagede ham for udfrielse; alligevel hørte han hendes bøn, for at befri sig fra hendes ynkelige appeller, og befriede hende fra hendes fjende. Men Gud elsker Sine børn med uendelig kærlighed. For Ham er det største på jorden Hans menighed.

“Herrens del blev hans folk, Jakob blev hans arvelod. Han fandt det i ørkenlandet, i den tomme, hylende ødemark; han kredsede om det, holdt øje med det, passede på det som sin øjsten.” 5.Mos. 32,9. 10. “For dette siger Hærskarers Herre ? til herlighed har han sendt mig ? til de folk, der plyndrede jer: »Den, der rører jer, rører ved mit øjeæble.” Zakarias 2,12.

Enkens bøn, “Skaf mig oprejsning”—“skaf mig ret” —“for mine modstandere,” viser Guds børns bøn. Satan er deres store modstander. Han er ”brødrenes anklager,” som anklager dem for Gud dag og nat. (Åbenbaringen 12,10.) Han arbejder hele tiden på at fremstille forkert og anklage, at bedrage og ødelægge Guds folk. Og det er for at befri for Satans og hans agents magt, at Kristus i denne lignelse underviser Sine disciple i at bede.

I Zakarias’ profeti kommer Satans anklagerarbejde frem for øjesyn, og Kristi arbejde med at moddrive Hans folks fjende. Profeten siger: “Så lod han mig se ypperstepræsten Josva, som stod foran Herrens engel, mens Satan stod på hans højre side for at anklage ham. Herren sagde til Satan: »Herren irettesætter dig, Satan; Herren, som har udvalgt Jerusalem, irettesætter dig. Denne mand er jo et stykke brænde, der er trukket ud af ilden.« Josva stod foran englen med snavsede klæder på.” Zakarias 3,1-3.

Her fremstilles Guds folk som en forbryder ved retten. Josva prøver, som ypperstepræst, at få en velsignelse til sit folk, som er i stor nød. Medens han går i forbøn for Gud, står Satan ved hans højre hånd, som hans fjende. Han er Guds børns anklager, og får deres sager til at se ligeså desperate ud som det er muligt. Han præsenterer Herren for deres onde gerninger og deres mangler. Han viser deres fejl og mangler, håber på at de vil vise en sådan karakter i Kristi øjne, så Han vil ikke vil hjælpe dem i deres store behov. Som Guds folks repræsentant står Josva under dom, iklædt snavsede klæder. Klar over sit folks synder, betynges han af modløshed. Satan presser en skyldfølelse på hans sjæl, som får ham til at føle det næsten håbløst. Alligevel står han her som forbønsmand, med Satan stillet op imod sig.

Satans værk som anklager begyndte i himlen. Dette har været hans arbejde på jorden lige siden menneskets fald, og det vil i særlig forstand være hans arbejde når vi nærmer os afslutningen af denne verdens historie. Når han ser at hans tid er kort, vil han arbejde med større alvor på at bedrage og ødelægge. Han bliver vred når han ser et folk på jorden, der har respekt for Jehovas lov, også når de er svage og syndige. Han er opsat på at de ikke skal adlyde Gud. Han glæder sig

“Mange, endog af Rådets medlemmer, kom til tro på ham.” læser vi; ”Men på grund af farisæerne bekendte de det ikke, for ikke at blive udelukket af synagogen.” Joh. 12,42. De blev overbeviste; de troede at Jesus er Guds Søn; men det stemte ikke med deres ærgerrige ønsker, at bekende sig til Ham. De fik ikke den tro, der ville sikre dem den himmelske skat. De søgte efter verdslige skatte.

Og i dag er mennesker ivrige efter at søge efter jordiske rigdomme. Deres sind fyldte med selviske og ærgerrige tanker. For at opnå verdslige rigdomme, ære eller magt, sætter de menneskers skikke, traditioner og krav over Guds krav. For dem var Hans ords rigdomme skjult.

“Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.” 1 Korinter 2,14.

“Og er vort evangelium tilhyllet, er det kun tilhyllet for dem, der fortabes, for dem, der ikke tror; deres tanker har denne verdens gud blindet, så de ikke ser lyset, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, Kristus, som er Guds billede.” 2 Korinter 4,3. 4.

Skattens værdi

Frelseren så at mennesker blev optaget af at skaffe vinding, og mistede de evige realiteter af syne. Han påtog sig dette onde. Hans forsøg at bryde den forblindende fortryllelse som lammede livet. Han hævede sin røst og råbte: ”For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Heller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?” Mattæus 16,26. Han præsenterer den ædlere verden for faldne mennesker, som de har mistet af syne, så at de kan se den evige virkelighed. Han tager dem til den uendelighedens tærskel, overstrømmet med Guds ubeskrivelige herlighed, og viser dem skatten der.

Værdien af denne skat er mere guld eller sølv. Rigdommene i jordens miner kan ikke sammenlignes med det.

“Dybet siger: ”Den er ikke hos mig!”

Havet siger: ”Hos mig er den ikke!”

Den kan ikke fås for rent guld

og ikke betales med sølv,

den kan ikke erhverves for Ofir-guld,

for kostbare shoham-sten eller safirer.

Hverken guld eller glas står mål med den,

den kan ikke byttes ud med kar af det reneste guld,

for ikke at tale om koraller og bjergkrystal;

den, der har visdom, har mere end perler.”

Job 28:14-18.

Denne er den skat som findes i Skrifterne. Bibelen er Guds store lærebog, Hans store underviser. Grundlaget for al sand videnskab indeholdes i Bibelen. Alle kundskabsgrene findes ved at ransage Guds ord. Og frem for alt andet,

indeholder den videnskaben over alle videnskaber, frelsens videnskab. Bibelen er uransagelig mine af Kristi rigdomme.

Den sande høje uddannelse, fås ved at studere og adlyde Guds ord. Men når Guds ord lægges til side for bøger, der ikke fører til Gud og himmeriget, vil den uddannelse der fås være en forvanskning af navnet.

Der er forunderlige sandheder i naturen. Jorden, havet himlen er fuld af sandhed. De er vore lærere. Naturen giver sin stemme i lektier med himmelsk visdom og evig sandhed. Men det faldne menneske vil ikke forstå. Synd har fordunklet hans udsyn, og han kan ikke selv forklare naturen, uden at sætte den over Gud. De rigtig lektier kan ikke gøre indtryk hos dem som forkaster Guds ord. For dem er naturens lære så forvansket at det vender tankerne bort fra Skaberen.

For mange anses menneskers visdom som højere end den guddommelige Lærers visdom, og Guds lektiebog anses som gammel, hengemt og uinteressant. Men sådan ser de ikke på det, som er blevet oplivet af Helligånden. De ser den uvurderlige rigdom, og vil sælge alt for at købe den mark som har denne. I stedet for bøger med anerkendte store forfatteres gæstier, vælger de Hans ord som er den største forfatter og den størst lærer, verden nogen sinde har kendt, som gav Sit liv til os, så vi gennem Ham kan få evigt liv.

Resultatet af at forsømme skatten

Satan arbejder med menneskers tankesind, får dem til at tro, at man kan få en fantastisk kundskab uden for Gud. Han ledte Adam og Eva til at betvivle Guds ord ved bedragerisk tankegang, og sætte en teori, der fører til ulydighed, i stedet. Og det sofisteri han gjorde i edens have, gør han i dag. Lærere som blander hedenske forfatteres læresætninger med den uddannelse de giver, planter tanker i de unges sind, som vil få dem til at have mistillid til Gud og overtræde Hans lov. De ved kun lidt om hvad de gør. De indrømmer kun en smule af resultatet af deres arbejde.

En studerende kan gennemgå alle skolernes grader i dag. Han kan bruge alle kræfter på at få kundskaber. Men kender han ikke til Gud, adlyder han ikke de love som hersker over ham, vil han ødelægge sig selv. Ved forkerte levevaner mister han sit selvverd. Han mister selvkontrol. Han kan ikke tænke korrekt om ting som angår ham så allermest. Han bliver rastløs og behandler sit tankesind og sin krop irrationelt. Han forliger sig selv med forkerte levevaner. Han kan ikke blive lykkelig; for når han ikke opelsker de rene og sunde grundprincipper, kommer hans vaner under en styring, som ødelægger hans fred. De år han har brugt på at studere er spildt, for han har ødelagt sig selv. Han har misbrugt sine fysiske og mentale kræfter, og kroppens tempel er i fordærv. Han er ødelagt for dette liv og for det kommende liv. Ved at få jordiske kundskaber, mente han at han fik en skat, men da han lagde sin Bibel til side, ofrede han en skat, der er mere værd end alt andet.

Søge efter Skatten

Guds ord skal være vort studium. Vi skal opdrage vore børn i de sandheder, som findes der. Det er en udtømmelig skat; men mennesker finder ikke denne rigdom fordi de ikke søger, indtil de har den i besiddelse. Rigtig mange er tilfredse med en

et udlæg fra det himmelske forråds-kammer, en overmådelig kraft, som endog vil sætte dem højere end engle, der aldrig har været faldet.

“Dette siger Herren, Israels Hellige, som løskøber det, til ham, der er ringeagtet og afskyet af folk,, ... Konger skal se det og rejse sig, stormænd skal kaste sig ned for Herren, som er trofast, for Israels Hellige, som udvælger dig.” Esajas 49,7.

“For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.”

“Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret?”

Dette kapitel er baseret på Lukas 18,1-8.

Kristus talte om perioden lige før Sin genkomst, og om de farer som Hans efterfølgere måtte gennemgå. Med særlig opmærksomhed på denne tid, fortalte han lignelsen “at de altid skulle bede og ikke blive trætte.”

“I en by var der en dommer,” sagde han, “som ikke frygtede Gud og var ligeglad med mennesker. I samme by var der en enke, og hun kom gang på gang til ham og sagde: Hjælp mig til min ret over for min modpart! Længe ville han ikke, men til sidst sagde han til sig selv: Selv om jeg ikke frygter Gud og er ligeglad med mennesker, vil jeg dog hjælpe denne enke til hendes ret, fordi hun volder mig besvær; ellers ender det vel med, at hun kommer og slår mig i ansigtet.« Og Herren sagde: »Hør, hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart.”

Dommeren, som skildres her, havde ingen retsfornemmelse, ejheller medynk for lidende. Enken som pressede sin sag på ham, blev afslået flere gange. Hun kom igen og igen til ham, kun for at behandles med foragt, og drives fra dommersædet. Dommeren vidste at hendes sag var rigtig, og han kunne have hjulpet hende med det samme, men han ville ikke. Han ønskede at vise sin hovne magt, og det glædede ham at lede hende forgæves spørge og anmode indtrængende. Men hun ville ikke svigte, ej heller miste modet. På trods af hans ligegyldighed og hårdhertethed, pressede hun på med sin anmodning, indtil dommeren gik med til at tage hendes sag op. “Selv om jeg ikke frygter Gud og er ligeglad med mennesker,” sagde han “vil jeg dog hjælpe denne enke til hendes ret, fordi hun volder mig besvær.” For at redde sit ry, og ikke vise sin partiskhed frem, en ensidig dom, skaffede han den påholdne kvinde ret.

“Og Herren sagde: »Hør, hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart.” Her drager Kristus en skarp modsætning mellem den uretfærdige dommer og Gud. Dommeren gav efter for enkens forespørgsel, kun på grund af sig selv, så han kunne blive fri for hendes påtrængenhed. Han følte ingen medynk eller medlidenhed for hende; hendes problem havde ingen betydning for ham. Hvor anderledes er Guds optræden mod dem der søger Ham. De trængendes og forpintes appeller betragtede Han med højeste medlidenhed.

bange for at du ikke bliver underlagt Kristi vilje, så dine nedarvede eller oparbejdede karaktertræk ikke skal kontrollere dit liv. "Det er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje." Vær bange for at selv et ikke lægger sig mellem dig og den store Mesterarbejder. Vær bange for at egenviljen ikke skal ødelægge det høje fortsæt, som Gud ønsker at udrette gennem dig. Vær bange for at stole på egen styrke, bange for at trække dine hænder væk fra Kristi hånd, og prøve at vandre på livets stivej uden Hans varige tilstedeværelse.

Vi må undgå alt som vil opmuntre til stolthed og selvtillid; derfor bør vi passe på med at give eller modtage smiger eller ros. Det er Satans arbejde at smigre. Han udøver smiger såvel som anklager og fordømmelse. Derved prøver han at ruinere sjælen. De som roser mennesker, bruger Satan som sine agenter. Lad Kristi medarbejdere rette alle rosende ord bort fra sig selv. Lad selv et komme ud af syne. Kristus alene skal ophøjes. "Ham, som elsker os og har løst os fra vore synder med sit blod," lad alle øjne rettes til ham, og lovprisning stiger op fra alle hjerter. (Åbenbaringen 1,5.)

Det liv som værner om Herrens frygt, vil ikke være et sørgeligt og tungsindigt liv. Det er Kristi fravær, som gjorde ansigterne bedrøvede, og livet til en pilgrims sukke. De som er fyldt med selvagtelse og egenkærlighed mærker ikke behovet for en levende og personlig union med Kristus. Det hjerte som ikke er faldet på Klippen, er ubrudt og stolt. Mennesker mangler en ophøjet religion. De ønsker at vandre på en sti, der er bred nok til deres egne egenskaber. Deres egenkærlighed, deres ønske om popularitet og hang til ros, lukker Frelseren ud af deres hjerter, og uden Ham er det tungt og trist. Men med Kristus boende i sjælen, udspringer glæden. For alle som tager imod Ham, er Guds ords grundtone glæde.

"For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, og oplive det knuste hjerte." Esajas 57,15.

Det var da Moses blev skjult i klippekloften at han så Guds herlighed. Det er når vi gemmer os i den spaltede klippe at Kristus vil dække os med Sin egen gennemborede hånd, og vi vil høre hvad Herren siger til Sine tjenere. Gud vil åbenbare sig for os, som for Moses, som "er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. Han bevarer troskab i tusind slægtled, tilgiver skyld og overtrædelse og synd." 2.Mos. 34,6. 7.

Genløsningsarbejdet har konsekvenser som det er vanskeligt for mennesker at begribe. "Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte." 1 Korinter 2,9. I det synderen drages af Kristi kraft, og nærmer sig det opløftede kors, falder udmattet ned foran det, sker der en ny skabelse. Han får et nyt hjerte. Han bliver en ny skabning i Kristus Jesus. Helligheden finder at der ikke er mere at gøre krav på. Gud Selv "gør den retfærdig, som tror på Jesus." Rom 3,26. "Og dem, han har gjort retfærdige, har han også herliggjort." Rom. 8,30. Så stor som syndens skam og degeneration, vil æren og ophøjelsen gennem den genløsende kærlighed være endog større. Mennesker, der kæmper for at tilpasse sig det guddommelige billede, er der tildelt

formodning om sandheden. Det er nok med et overfladisk arbejde, tager det for givet at alt de har er det væsentlige. De tager andres udsagn for sandhed, er for magelige til at selv arbejde flittigt og alvorligt, som Ordet viser, at der graves efter en skjult skat. Men menneskers påfund er ikke kun upålidelige, de er også farlige; for de sætter mennesker der, hvor Gud burde være. De sætter menneskers udsagn der, hvor der burde være et "Så siger Herren".

Kristus er sandheden. Hans ord er sandhed, og de har en dybere betydning end det ser ud på overfladen. Og Alle Kristi udsagn har større værdi, end de beskedne ord ser ud til. Tankesind som opildnes af Helligånden vil kunne se disse udsagns værdi. De vil kunne se sandhedens dyrebare perler, skønt de er nedgravede skatte.

Menneskers teorier og spekulationer vil aldrig føre til en forståelse af Guds ord. De som tror at de forstår filosofi, tror at deres forklaringer er nødvendige for at åbne op for kundskabsrigdomme, og forhindre kættere i at komme ind i kirken. Men det er disse forklaringer som har indført falske teorier og kættere. Mennesker har arbejdet desperat på at forklare hvad de anser for at være komplicerede Skriftsteder; men ofte har deres anstrengelser formørket det som de prøvede at gøre klart.

Præster og farisæere mente at de, som lærere, gjorde store ting ved at tillægge Guds ord deres egen fortolkning, men Kristus sagde om dem: "I hverken kender Skrifterne eller Guds magt". Mark 12,24. Han anklagede dem for skyldig i at "det, de lærer, er menneskebud." Markus 7,7. Selv om de underviser i Guds orakler, selvom det formodes at de forstår Hans ord, var de ikke ordets gørere. Satan havde forblindet deres øjne så de ikke kunne se dets vigtige betydning.

Det er manges opgave i vor tid. Mange menigheder er skyldige i denne syd. Der er fare - stor fare - for at nutidens formodede kloge mennesker vil gentage de jødiske lederes erfaring. De fortolker de guddommelige orakler forkert, og sjæle bliver forvirrede og omhylleres i mørke, på grund af deres misforståelse af guddommelig sandhed.

Skrifterne behøver ikke at blive læst af traditionernes tågeskær eller menneskers spekulationer. Ligesom vi prøver at sprede lys på solen med en lille lommelygte, ligeså forklares Skriften ved menneskers tradition eller fantasi. Guds hellige ord behøver ikke Jordens fakkelskær for at dens herligheder vil kunne ses. Det er lyset i sig selv - Guds herlighed som er åbenbaret, og ved siden af dette, er alt andet lys, tågeskær.

Men der må studeres alvorligt og undersøges nøje. En skarp, klar sandhedserkendelse vil aldrig være dovenskabens løn. Der kan ikke opnås nogen jordisk velsignelse uden alvorligt, tålmodigt og udholdende arbejde. Hvis mennesker vil have succes med forretningsarbejdet, må de have en vilje til at gøre det, og tro på resultaterne. Og vi kan ikke forvente at få åndelige kundskaber uden alvorligt slid. De som ønsker at finde sandhedens skatte, må grave efter dem, som minearbejderne graver efter skjulte rigdomme i jorden. Intet halvhjertet og ligegyldigt arbejde vil være til nytte. Det er væsentlig for unge og ældre, at de ikke blot læser Guds ord, men studerer det i helhjertet alvor, beder og søger efter sandhed, som efter skjulte skatte. De som gør dette vil belønnes, for Kristus vil opildne forståelsen.

Vor frelse beror på en kundskab til den sandhed, der er indeholdt i Skrifterne. Det er Guds vilje at vi besidder dette. Søg, oh søg i den dyrebare Bibel med hungrende hjerter. Undersøg Guds ord ligesom minearbejderen undersøger jorden for guldårer. Opgiv aldrig søgningen før du har forvissnet dig om dit forhold til Gud og Hans vilje med dig. Kristus erklærede: "Hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen. Bed om noget i mit navn, vil jeg gøre det." Joh. 14,13. 14.

Fromme og talentfulde mennesker får øje på evighedens virkelighed, men de vil ofte ikke forstå det, fordi de synlige ting overskygger den usynlige herlighed. Han som søger succesrigt efter skjulte rigdomme, må stræbe højere end denne verdens ting. Al hans kærlighed og alle hans evner må bruges på eftersøgningen.

Ulydighed har lukket døren for umådelig megen kundskab, som man kunne have fået fra Skrifterne. Forståelse betyder at Guds bud overholdes. Skriften er ikke til for at imødekomme menneskers fordomme og jalousi. Det er kun dem som kan forstå den, som søger ydmygt efter en sandhedskundskab, så at de kan adlyde den.

Du kan spørge: Hvad skal jeg gøre for at blive frelst? Du må lægge dine forudfattede meninger, dine nedarvede og oparbejdede tanker frem for ransagelsens dør. Hvis du ransager Skrifterne for at forsvare dine egne meninger, vil du aldrig nå sandheden. Søg for at erfare hvad Herren siger. Hvis du bliver overbevist idet du søger, hvis du ser at dine hengemte meninger ikke er i harmoni med sandheden, så tyd ikke sandheden forkert, for at passe din egen tro igennem, men acceptere det lys som er givet. Åben sind og hjerte for at du kan se de forunderlige ting ud fra Guds ord.

Tro på Kristus som verdens Genløser kræver at den oplyste forstand anerkendes, som kontrolleres af et hjerte der kan se og påskønne den himmelske skat. Denne tro hænger uadskilleligt sammen med anger og karakterforvandling. Man må have tro til at finde og acceptere evangeliets skat, med alt som dertil hører.

"Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige." Joh. 3,3. Han kan gætte og fantasere, men uden troens øjne kan han ikke se skatten. Kristus gav Sit liv for at sikre os denne uvurderlige rigdom; men sker der ingen fornyelse gennem tro på Hans blod, er der intet sonemiddel for synder, ingen skat til nogen fortabt sjæl.

Vi behøver Helligåndens oplysning for at kunne se sandhederne i Guds ord. De elskelige ting i den naturlige verden kan ikke ses før solen spreder mørket, oversvømmer dem med lys. Således påskønnes Guds ords rigdomme ikke før de åbenbares i de klare stråler fra Retfærdighedens Sol.

Helligånden udsendes fra himlen ved den uendelige kærligheds godhed, tager Guds sager og åbenbarer dem for enhver sjæl, som har en ubetinget tro på Kristus. Ved Hans kraft gør de vitale sandheder som sjæles frelse beror på, indtryk på vore tankesind, og livets vej gøres så tydelig at ingen skal gå fejl derved. Idet vi studerer Skrifterne, bør vi bede om, at Guds Helligånds lys må skinne på ordet, så vi kan se og påskønne dets rigdomme.

Belønne ransagelsen

Ingen må tro at de ikke kan få flere kundskaber. Menneskeforstandens dybder kan måles; menneskelige forfatteres værker kan beherskes; men den højeste

Ingen ydre ceremonier kan gå i stedet for den enkle tro og fuldstændige opgivelse af selvet. Men ingen kan tømme sig selv for selvet. Vi kan kun tillade at Kristus udretter arbejdet. Da vil sjælens sprog blive: Herre, tag mit hjerte; for jeg kan ikke give det. Det er Din ejendom. Hold det rent, for det kan jeg ikke gøre for dig. Frels mig på trods af mig selv og mit svage ukristne selv. Dan mig, form mig, oprejs mig i en ren og hellig atmosfære, hvor den rige strøm af Din kærlighed kan flyde igennem min sjæl.

Det er ikke kun ved begyndelsen af Kristenlivet at denne fralæggelse af selvet sker. Hvert eneste skridt op mod himlen skal fornyes. Alle vore gode gerninger beror på en kraft uden fra os selv. Derfor er der brug for at hele tiden, række ud af hjertet efter Gud, en stadig, alvorlig hjertebrudende syndsbekendelse og ydmygelse af sjælen over for Ham. Kun når selvet hele tiden, fralægges og en afhængighed af Kristus kan vi vandre sikkert.

Jo nærmere vi kommer til Jesus des klarere ser vi Hans rene karakter; jo klarere vil vi kunne se syndens overmådelige syndighed og des mindre føler vi os selv ophøjet. De som himlen anerkender som hellige, er dem der sidst promoverer deres egen godhed. Apostlen Peter blev en trofast Kristi tjener, og han blev stærkt æret med guddommeligt lys og kraft, fik han en aktiv part med at opbygge Kristi kirke; men Peter glemte ikke sin ydmygende frygtelige erfaring; hans synd blev tilgivet; dog vidste han godt, at da han faldt på grund af svag karakter, kunne kun Kristi nåde være til nytte. I sig selv fandt han intet som var til ære.

Ingen af apostlene eller profeterne har nogen sinde hævdet at være uden synd. Mennesker som har levet nær Gud, mennesker som vil ofre livet selv, frem for at begå en bevidst forkert handling, mennesker som Gud har æret med guddommeligt lys og kraft, har bekendt deres egne syndige natur. De har ingen tillid til det kødelige, har ikke påberåbt deres egen retfærdighed, men har stolet helt på Kristi retfærdighed. Sådan er det med alle der beskuer Kristus.

Vor anger vil blive dybere for hvert skridt fremad i den kristne erfaring. Til dem som Herren har tilgivet, for dem som Han anerkender som Sit folk, til disse siger Han: "Så vil I huske jeres onde færd og jeres slette gerninger og væmmes ved jeres synder og jeres afskyelige handlinger." Ezekiel 36,31. Han siger også: "Jeg opretter min pagt med dig. Så skal du forstå, at jeg er Herren. Når jeg tilgiver dig, skal du huske alt, hvad du har gjort, så du skammer dig på grund af din skændsel og ikke mere åbner munden, siger Gud Herren." Ezekiel 16,62. 63. Så vil vore læber ikke åbnes i selvforherligelse. Vi skal vide at det er tilstrækkeligt i Kristus alene. Vi skal gøre apostles bekendelse. "Jeg ved, at i mig, altså i mit kød, bor der intet godt." Romerne 7,18. "Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors; ved ham er verden blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden." Galaterne 6,14.

I overensstemmelse med denne erfaring lyder befalingen: "Arbejd med frygt og bæven på jeres frelse, ikke blot som da jeg var til stede, men endnu mere nu i mit fravær. For det er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje." Filipperne. 2,12.13. Gud har ikke bedt dig frygte at Han ikke vil opfylde Sin løfter, at Hans tålmodighed vil trættes, ellers ophører hans medlidenshed. Vær hellere

Der er ingen kraft i hele den sataniske styrke der kan overvinde nogen sjæl, som i enkel tillid kaster sig selv over til Kristus. ”Han giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke.” Esajas 40,29.

”Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed.” Herren siger, ”Men erkend din skyld, at du har brudt med Herren din Gud.” ”Jeg vil stænke rent vand på jer, så I bliver rene. Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder.” 1 Joh. 1,9; Jeremias 3,13; Ezekiel 36,25.

Men vi må kende os selv, en kundskab der vil føre til anger, før vi kan få tilgivelse og fred. Farisæeren blev ikke overbevist om synd. Helligånden kunne arbejde med ham. Hans sjæl blev indhyllet i en selvretfærdighedens rustning, som Guds pile, med modhager og målrettet af engle hænder, ikke kunne trænge igennem. Det er kun han som kender sig selv som en synder som Kristus kan frelse. Han kom ”for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed.” Lukas 4,18. Men ”De raske har ikke brug for læge.” Lukas 5,31. Vi må kende vor virkelige tilstand, ellers vil vi ikke føle vort behov for Kristi hjælp. Vi må forstå vor fare, ellers skal vi ikke flygte i tilflugt. Vi må mærke smerterne fra vore sår, ellers vil vi ikke ønske helbredelse.

Herren siger, ”Siden du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig, så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, for at du kan se.” Åbenbaringen 3,17. 18. Guldets som er prøvet i ild, er tro der virker ved kærlighed. Kun dette kan bringe os i harmoni med Gud. Vi kan være aktive, vi kan udrette meget arbejde; men uden kærlighed, en sådan kærlighed som bor i Kristi hjerte, uden denne vil vi aldrig kunne regnes til himlens familie.

Ingen kan forstå deres fejltagelser af sig selv. ”Hjertet er det mest bedrageriske af alt, det er uheldeligt, hvem kan gennemskue det?” Jeremias 17,9. Læberne kan udtrykke en sjælsfattigdom som hjertet ikke anerkender. Når vi taler til Gud i åndsarmod, kan hjertet fyldes af fantasi over sin egen overmådelige ydmyghed og ophøjede retfærdighed. På kun én måde kan man opnå sandt kendskab til selvet. Vi må beskue Kristus. Det er uvidenhed om Ham, som opløfter mennesker i deres egen selvretfærdighed. Når vi betragter Hans renhed og udmærkelse, ser vi vor egen svaghed, armod og mangler sådan som den virkelig er. Vi skal se os selv om fortabte og håbløse, døde i selvretfærdighedens klædninger, ligesom alle andre syndere. Vi vil se at hvis nogen siden skal frelses, vil det ikke være gennem vor egen godhed, men gennem Guds uendelige nåde.

Tolderens bøn blev hørt, fordi den viste en afhængighed ved at gribe fat på Almagten. For toldereren var selvet kun til skam. Sådan måtte det kunne ses hos alle som søger Gud. I tro – en tro som opgiver al tillid til selvet – skal han der beder, gribe fat i den almægtige kraft.

dybeste, bredeste flugt i fantasien kan ikke måle sig med Gud. Der er en uendelighed udover det vi kan fatte. Vi har kun set den guddommelige herligheds glans af uendelig kundskab og visdom; vi har, som vi gjorde, arbejdet på minens overflade, skønt de rige guldårer er under overfladen, og belønner ham som vil grave efter den. Skaffet må gå endnu dybere i minen, og resultatet vil blive en herlig skat. For ham med en rigtig tro, vil den guddommelige kundskab blive til menneskers kundskab.

Ingen kan søge Skrifterne i Kristi ånd, uden at blive belønnet. Når mennesker gerne vil lade sig undervise som et lille barn, når han underlægger sig helt under Gud, vil han finde sandheden i Hans ord. Hvis mennesker vil være lydige, vil de forstå planen for Guds regering. Den himmelske verden vil åbne sine nådes og herligheds-kamre til granskning. I det hele taget, vil mennesker blive anderledes fra det de er nu, for når sandhedens miner udforskes, vil menneskers liv forædles. Genløsningens mysterium, Kristi inkarnation, Hans sonoffer, vil ikke være utydelige for os, som det er nu. De vil ikke kun blive forstået, men i det hele taget påskønnes meget mere.

I Sin bøn til Faderen, gav Kristus verden en lektie som burde indgraveres i sind og sjæl: ”Og dette er det evige liv,” sagde han, ”at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.” Joh. 17,3. Dette er sand uddannelse. Det bibringer kraft! Den erfaringsmæssige kundskab til Gud og Jesus Kristus som Han har sendt, forvandler mennesket til Guds billede. Det giver mennesket herredømmet over sig selv, bringer al den lavere naturs indskydelser og lidenskab under den højere tankekrafts kontrol. Ham der har denne, gøres til en Guds søn og arving til himlen. Den fører ham i fællesskab, sammen med den Almægtiges sindelag, og åbner universets rige rigdomme for ham.

Dette er den kundskab man får af at ransage Guds ord. Og denne skat kan enhver sjæl finde, som vil give alt for at få den.

”Hvis du råber på indsigt og løfter din røst efter forstandighed, hvis du leder efter den som efter sølv, søger efter den som efter skatte, da forstår du, hvad det er at frygte Herren, da opnår du kundskab om Gud.” Ordsp. 2,3-5.

Perlen

Dette kapitel er baseret på Mattæus 13,45. 46

Vor Frelsers genløsende kærligheds velsignelser sammenlignes med en dyrebar perle. Han illustrerede sin lektie ved lignelsen om købmanden der ledte efter prægtige perler ”da han fandt én særlig kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han ejede, og købte den.” Kristus Selv er perlen til den høje pris. Al Faderens herlighed er samlet, Guddommens fylde. Han er Faderens herligheds glans og Hans væsens udtrykte billede. Herligheden ved Guds egenskaber udtrykkes i Hans karakter. Hver side de Hellige Skrifter skinner med Hans lys. Kristi retfærdighed, som en ren, hvid perle, har ingen defekter, ingen plet. Intet menneskearbejde kan udnytte Guds store og dyrebare gave. Det er uden revne. I Kristus er ”alle visdommens og kundskabens skatte skjult.” Kolossenserne 2,3. Ham ”skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet visdom for os fra Gud,

både retfærdighed og helligelse og forløsning". 1 Korinter 1,30. Alt hvad kan møtte menneskesjælens behov og længsel, for denne verden og for den kommende, findes i Kristus. Vor Forløser er så dyrebar en perle, at alt andet i sammenligning, regnes som tab.

Kristus "kom til Sine egne, og Hans egne tog ikke imod Ham." Joh. 1,11. Guds lys skinnede i verdens mørke, og "mørket begreb det ikke." Joh. 1,5. Men ikke alle var ligeglade med himlens gave. Købmændene i lignelsen repræsenterer en klasse som ønskede sandheden oprigtigt. Hos de forskellige folk var der alvorlige og eftertænksomme mænd, som havde søgt i litteratur, videnskaber og i hedningeverdens religioner, efter det som de kunne få som sjælens skat. Blandt jøderne var der dem, som søgte efter det de ikke havde. Utilfreds med en formel religion, længes de efter det som var åndeligt og opløftende. Kristi udvalgte disciple tilhørte den sidste klasse, Kornelius og den Etiopiske hofmand tilhørte den første. De havde længes og bedt efter lys fra himlen; og da Kristus blev åbenbaret for dem, tog de gladelig imod Ham.

I lignelsen fremstilles perlen ikke som en gave. Købmanden købte den for alt han havde. Mange betvivler betydningen af dette, eftersom Kristus fremstilles i Skrifterne som en gave. Han er en gave, men kun for dem, der giver sig selv uforbeholdent med sjæl, legeme og ånd til Ham. Vi skal give os selv til Kristus, og leve et liv i villig lydighed mod alle Hans krav. Alt det vi er, alle de talenter og evner vi har, er Herrens, der skal helliges til Hans tjeneste. Når vi således giver os selv helt til Ham, giver Kristus, sammen med alle himlens skatte, Sig Selv til os. Vi får perlen for en stor pris.

Frelsen er en gratis gave, og alligevel er den købt og solgt. Den dyrebare perle fremvises som købt uden penge og uden pris på et marked hvor guddommelig nåde leder. På dette marked kan alle opnå himlens goder. Sandhedsjuvelernes forråds-kammer er åbne for alle. "Jeg har lukket en dør op for dig," erklærer Herren, "som ingen kan lukke i." Ingen svært bevæbnede får adgang gennem denne dør. Røsten indefra og ved døren siger: Kom! Frelserens røst indbyder os alvorligt og kærligt: "Så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig." Åbenbaringen 3,8. 18.

Kristi evangelium er en velsignelse som alle må besidde. Den fattigste kan lige så godt som den rigeste købe frelsen; for ingen verdslig velstand kan sikre sig denne. Den opnås ved villig lydighed, ved at give os selv til Kristus, som Hans egen købe besiddelse. Uddannelse, endog af højeste klasse, kan ikke i sig selv, bringe mennesket nærmere til Gud. Farisæerne blev begunstiget med alle timelige og åndelige muligheder, og de sagde i pralende stolthed: Vi "er rige, har samlet til huse og mangler intet," alligevel var de "elendige og ynkelige og fattige og blinde og nøgne". Åbenbaringen 3,17. Kristus ofrede dem perlen til en stor pris, men de ringeagtede at tage imod dem, og Han sagde til dem: "Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer." Mattæus 21,31.

Vi kan ikke fortjene frelsen, men vi skal søge ligeså interesseret og udholdne efter den, som om vi ville opgive alt i verden for denne.

Det var nødvendigt at Peter lærer af sine egne karaktermangler, og hans behov for Kristi nåde og kraft. Herren kunne ikke frelse ham fra hans trængsel, men Han kunne have reddet ham fra nederlag. Var Peter villig til at modtage Kristi advarsel, ville han have våget i bøn. Han ville have vandret i frygt og bæven for at han ikke snubler over fødderne. Og han ville have modtaget guddommelig hjælp, så at Satan ikke kunne vinde sejren.

Det var ved selvtillstrækkelighed at Peter faldt; og det var gennem anger og ydmygelse at han atter kunne komme på benene. I denne tekst om hans erfaring, finder enhver angrende synder en opmuntring. Selvom Peter havde syndet så frygteligt, var han ikke blevet svigtet. Kristi ord blev skrevet på hans sjæl: "Jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte." Lukas 22,32. I hans bitre samvittighedsnag, gav denne bøn, og erindringen om Kristi kærlighed og medynkende blik, ham håb. Efter Sin opstandelse huskede Kristus Peter, og gav englen budskabet til kvinden: "Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham." Markus 16,7. Den syndstilgivende Frelser tog imod Peters anger.

Og den samme medfølelse som nåede ud for at redde Peter, strækkes ud til enhver sjæl der falder for fristelse. Det er Satans særlige påfund at lede mennesker i synd, og derefter efterlade dem hjælpeløse og skælvende, bange for at søge tilgivelse. Men hvorfor skal vi frygte, når Gud har sagt: "De søger min beskyttelse og slutter fred med mig, ja, slutter fred med mig." Esajas 27,5. Der er gjort alt for vore svagheders skyld, vi får al opmuntring til at komme til Kristus.

Kristus opgav Sit brudte legeme for at købe Guds ar tilbage, og give mennesket en ny rettergang. "Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever og vil gå i forbøn for dem." Hebræerne 7,25. Ved Sit pletfrie liv, Sin lydighed, Hans død på Golgatas kors, gik Kristus i forbøn for den faldne slægt. Og nu udråber vor Frelses Hærfører, ikke blot som ansøger, men som Sejrhærrer, Sin sejr. Hans offer var fuldstændig, og som vor mellemmand udfører Han Sit selvbestaltede arbejde, fremholder røgelsen med Sin egne pletfrie fortjenester, og bønner, bekendelser og Hans folks taksigelser. Fyldt med denne vellugt af Hans retfærdighed, opsender dette en liflig vellugt til Gud. Offeret antages til fulde, og tilgivelsen dækker alle overtrædelser.

Kristus har Selv lovet at være vor stedfortræder og sikkerhed, og Han forsømmer ingen. Han som ikke kan se mennesker udsættes for evig fordærv uden at udgyde Sin sjæl i døden for deres skyld, vil se medynkende og medlidende på enhver sjæl der erkender at han ikke kan frelse sig selv.

Han vil ikke kunne se den skælvende forbønsmand, uden at rejse ham op. Han som gennem Sin egen forsoning gav menneskene en uendelig fond af moralsk kraft, vil ikke undlade at bruge denne kraft for vor skyld. Måtte vi lægge vore synder og sorger for Hans fødder; for Han elsker os. Hele hans udseende og alle hans ord indbyder til tillid til Ham. Han vil tilpasse og forme vor karakter efter Hans egen vilje.

af mig”, svarede Peter selvsikkert: ”Om så alle andre svigter, så gør jeg det ikke.” Mark 14,27. 29. Peter kendte ikke sin egen fare. Selv-sikkerheden vildførte ham. Han mente at han selv kunne modstå fristelse; men om nogle få timer kom prøven, og fornægtede sin Herre med eder for forbandelse.

Da hanens gal mindede ham om Kristi ord, blev han overrasket og chokeret over at netop vendt sig mod sin Mester, og han så på ham. I det øjeblik at Kristus så på Peter, og under det bedrøvede udseende, iblandet med kærlighed og medfølelse, forstod Peter sig selv. Han gik ud og græd bitterligt. Dette udseende af Kristus sønderbrød hans hjerte. Peter kom til vendepunktet, og han fortrød sin synd bitterligt. Han var som toderen i sin brøde og anger, og ligesom toderen fik han udvist barmhjertighed. Kristi udseende forvissede ham hans tilgivelse.

Nu var hans selvsikkerhed væk. Den gamle hovne påståelighed kom aldrig igen.

Efter Kristi opstandelse blev Peter prøvet tre gange. ”Simon, Johannes’ søn,” sagde Han, ”du elsker mig mere end de andre?” Nu ophøjede Peter ikke sig selv over sine brødre. Han appellerede til Ham som kunne læse hans hjerte. ”Herre,” sagde han ”du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.” Joh. 21,15. 17.

Så fik han sin opgave. Et bredere og vanskeligere arbejde, end han hidtil havde fået tilstået. Kristus bad ham give fårene og lammende føde. Når de sjæles forvaltning blev betroet ham, som Frelseren havde givet sit liv for, gav Kristus Peter det stærkeste bevis på tilliden til hans genoprejsning. Den tidligere så rastløse, pralende og selvsikre discipel var nu betvunget og angrede. Fra nu af fulgte han sin Herre i selvfornægtelse og selvopofrelse. Han fik del i Kristi lidelser; og når Kristus skal sidde på sin Herlighedstrone, vil Peter få del i Hans herlighed.

Det onde som fører til Peters fald fra samfundet med Gud, viser tusindvis’ fordærv i dag. Der er intet mere krænkende for Gud, eller farligt for menneskesjælen, end stolthed og selvtilstrækkelighed. Af alle synder er det den mest håbløse, den mest uoprettelige.

Peters fald var ikke øjeblikkeligt, men gradvis. Selvsikkerhed førte ham til at tro at han kunne frelses, og der blev taget skridt efter skridt på den nedadgående sti, indtil han kunne fornægte sin Mester. Vi kan aldrig med sikkerhed sætte lid til selvet eller mærke på denne side af himlen, at vi er sikrede imod fristelse. De som tager imod Frelseren, uanset hvor oprigtig deres omvendelse er, bør aldrig lære, at de kan sige eller føle at de er frelste. Dette er vildledende. Enhver bør lære at værne om håbet og troen; men også når vi giver os selv til Kristus og ved at Han accepterer os, er vi ikke uden for fristelsernes rækkevidde. Guds ord erklærer: ”Mange skal blive lutret, rensat og prøvet.” Daniel 12,10. Kun han som klarer prøvelsen vil modtage livets krone. (Jakob. 1,12.)

De som accepterer Kristus, og siger rent ud ”Jeg er frelst”, er i fare for at sætte lid til sig selv. De mister deres egen svaghed, og deres stadige behov for guddommelig styrke, af syne. De er ikke forberedt på Satans bedrag, og mange vil, ligesom Peter, falde under fristelse ned i syndens allerdybeste. Vi formaner: ”Derfor skal den, som tror, at han står, se til, at han ikke falder.” 1 Korinter 10,12. Vor eneste sikkerhed er en stadig mistillid til selvet, og afhængighed til Kristus.

Vi skal søge efter perlen med den store pris, men ikke på verdslige markedsplaser eller efter verdslige metoder. Den pris vi skal betale, er ikke guld eller sølv, for dette tilhører Gud. Læg den tanke bort fra dig, at timelige eller åndelige muligheder vil vinde din frelse. Gud forlanger villig lydighed af dig. Han beder dig at opgive dine synder. ”Den, der sejrer,” erklærer Kristus, ”vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone.” Åbenbaringen 3,21.

Der er nogle som altid lader som om de leder efter den himmelske perle. Men de opgiver ikke deres forkerte levevaner helt. De dør ikke i selvet, så Kristus kan leve i dem. Derfor finder de ikke den dyrebare perle. De har ikke overvundet uheldig ærgerrighed og deres kærlighed til verdslige forlokkelser. De tager ikke korset op og følger Kristus på selvfornægtelsens og opofrelsens sti. Næsten kristne, men ikke helt kristne, de virker næsten nær himmeriget, men de kan ikke komme derind. Næsten, men ikke frelst til fulde, betyder ikke at være næsten - men helt – fortabt.

Lignelsen om købmanden der søger prægtige perler har en dobbelt betydning: det gælder ikke kun mennesker som søger himmeriget, men Kristus som søger Sin mistede arv. Kristus, den himmelske købmand søger prægtige perler, og han så perlens pris i den fortabte menneskehed. Han så muligheder for genløsning i mennesket, der er besmittet og fordærvet af synd. Hjerter som har konflikternes slagmark med Satan, og som er blevet reddet af kærlighedens kraft, er mere dyrebar for Genløseren, end dem som aldrig er faldet. Gud så ikke på menneskeheden som modbydelige og værdiløse; Han så på den i Kristus, så dem som de kunne blive ved forløsende kærlighed. Han samlede alle universets rigdomme, og lagde dem ned for at købe perlen. Og Jesus har fundet den, og indsætter den i Sit eget diadem. ”Ja, de er funklende juveler i hans land.” Zarkarias 9,16. ”Skal de være min ejendom; siger Hærskares Herre, på den dag vil jeg gøre mine juveler.” Malakias 3,17.

Men Kristus som den dyrebare perle, og vort privilegium at besidde denne himmelske skat, er temaet som vi behøver at dvæle ved. Det er Helligånden som åbenbarer den prægtige perles værdifuldhed for mennesker. Tiden for Helligåndens magt er i en særlig forstand tidspunktet hvor den himmelske gave eftersøges og findes. På Kristi tid hørte mange evangeliet, men deres tanker var formørket af falsk lære, og de anerkendte ikke at den ydmyge galilæiske lærer var sendt af Gud. Men efter Kristi himmelfart, blev Hans tronbestigelse i Hans formidler-rige fremhævet ved Helligåndens udgydelse. Ånden blev givet på pinsefestens dag. Kristi vidner proklamerede den opstande Frelseres kraft. Himlens lys trængte ind i deres formørkede sind, som var blevet bedraget af Kristi fjender. Nu så de Ham som ”ophøjet til fyrste og frelser ved sin højre hånd for at give Israel omvendelse og syndsforladelse.” Apg. 5,31. De så at han var omgivet af himlens herlighed, med uendelige rigdomme i Hans hænder, til at give alle, som vil vende bort fra deres oprør. Idet apostlene fremsatte den Faderens Enbårne, blev tre tusinde sjæle overbevist. De kom til at se sig selv som de var, syndige og besmittede og Kristus som deres ven og Genløser. Kristus blev opløftet, Kristus blev forherliget, ved at Helligåndens kraft hviler over mennesker. Disse troende så

Ham i tro som Ham, der bar ydmygelsen, lidelse og død så de ikke går fortabt, men får evigt liv. Kristi åbenbaring ved Ånden, fik dem til at erkende fornemmelsen af Hans kraft og majestæt, og de rakte deres hænder ud til ham, og sagde: "Jeg tror."

Så blev de glade nyheder om en opstanden Frelser ført ud til den befolkede verdens yderste grænser. Kirken så hvordan nyomvendte flokkede sig omkring den i alle retninger. Troende blev omvendt igen. Syndere gik sammen med kristne for at finde perlen til den høje pris. Profetien blev opfyldt: De svage skal være som David, og Davids hus "som Herrens engel." Zakarias 12,8. Enhver kristen så godgørenhedens og kærlighedens guddommelige lighed i sin bror. Én interesse fik overhånd. Det ene mål blev opslugt af alle andre. Alle hjerter mødtes i harmoni. Det eneste mål de troende havde, var at åbenbare Kristi karakters lighed, og arbejde for at gøre Hans rige større. "Hele skaren af troende var ét i hjerte og sind. . . . Med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrd om Herren Jesu opstandelse, og alle nød de stor yndest." Apg 4,32. 33. "Og Herren føjede hver dag nogle til, som blev frelst." Apg 2,47. Kristi Ånd besjælede hele forsamlingen; for de havde fundet den meget værdifulde perle.

Disse scenerier skal gentages, og med stor kraft. Helligåndens udgydelse på Pinsefestens dag var tidligregnen, men sildigregnen vil blive mere overvældende. Ånden afventer at vi påkalder den og tager imod den. Kristus skal åbenbares igen i Sin fylde ved Helligåndens kraft. Mennesker vil se værdien af den dyrebare perle, og med apostlen Paulus vil de sige: "Dog, hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg nu på grund af Kristus for tab. Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre." Filipperne 3,7. 8.

Nettet

Dette kapitel er baseret på Mattæus 13,47-50

"Himmeriget ligner et vod, der kastes i søen og samlede fisk af enhver art; da det var fyldt, trak de det op på bredden og satte sig og samlede de gode fra i tønder og kastede de dårlige ud. Således skal det gå ved verdens ende: Englene skal gå ud og skille de onde fra de retfærdige og kaste dem i ovnen med ild. Der skal der være gråd og tænderskæren."

Nettet der kastes ud er evangeliets forkyndelse. Dette samler både god og ond i menigheden. Når evangeliets mission er fuldendt, vil dommen udrette adskillelsesarbejdet. Kristus så hvordan falske brøders tilstedeværelse i menigheden ville lave dårlig omtale af sandhedens vej. Verden ville forhåne evangeliet fordi dem der bekender evangeliet fører et selvmodsiggende liv. Endog kristne bliver anstødsstene, når de ser at mange, med Kristennavnet ikke bliver kontrolleret af Hans Ånd. Fordi disse syndere var i menigheden, vil mennesker være i fare for at tro at Gud undskylder deres synder. Derfor løfter Kristus sløret til fremtiden og byder alle at se det er karakteren og ikke positionen, som afgør menneskets skæbne.

"Gud, jeg takker dig," siger han, "fordi jeg ikke er som andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere, eller som tolderen dér." Han dømmes sin karakter men ikke ved Guds hellige karakter, men med andre menneskers karakter. Hans tanker vendes bort fra Gud til menneskene. Dette er hemmeligheden bag hans selvtilfredshed.

Han giver sig til at remse sine gode gerninger op: "Jeg faster to gange om ugen, og jeg giver tiende af hele min indtægt." Farisæernes religion berører ikke sjælen. Han søger ikke en Gudslignende karakter, et hjerte fyldt med kærlighed og barmhjertighed. Han er tilfreds med en religion som kun gør noget ved det ydre liv. Hans retfærdighed er hans egen – frugten af hans gerninger – og bedømmes af menneskers standard.

Enhver der stoler på at han selv er retfærdig, vil foragte andre. Sådan som farisæeren vurderer sig selv over for andre mennesker, sådan vurderer han andre ved sig selv. Hans retfærdighed bedømmes ved deres, og jo værre de er, des mere modsat retfærdigheden ser han ud. Hans selvretfærdighed fører til anklager. Han fordømmer "andre mennesker" som overtrædere af Guds lov. Således gør han Satans ånd tydelig, brødrenes anklager. Med denne ånd er det umuligt for ham at indgå i samfund med Gud. Han går ned til sit hus, blottet for guddommelig velsignelse.

Tolderen var gået ind i templet sammen med andre bedende, men han trak sig hurtig bort fra dem, som uværdig til at bede sammen med dem. Han stod af sides, og han "ikke engang løfter sit blik mod himlen, men slog sig for brystet", i bitter pinsel og selvfornedrelse. Han følte at han havde forbrudt sig mod Gud, så han var syndig og uren. Han kunne endog ikke forvente deres medynk, som stod omkring ham, for de så foragteligt på ham. De vidste at han ikke fortjente en anbefaling for Gud, han råbte i egen fortvivlelse: "Gud vær mig synder nådig." Han sammenlignede ikke sig selv med andre. Overvældet af skyldfølelse, stod som alene over for Guds tilstedeværelse. Hans eneste ønske var tilgivelse og fred, hans eneste bøn var Guds barmhjertighed. Han blev velsignet. "Jeg siger jer: Det var ham, der gik hjem som retfærdig, ikke den anden."

Farisæeren og tolderen repræsenterer to klasser, hvor de som kommer for at tilbede Gud, bliver delt. Disses første to repræsentanter findes i de to første børn, som blev født ind i verden. Kain anså sig selv for retfærdig, og han kom kun til Gud med et takkeoffer. Han gjorde ingen syndsbeholdelse, og indrømmede intet behov for nåde. Men Abel kom med det blod, der pegede hen til Guds Lam. Han kom som en synder, vedkendte sig som fortabt; hans eneste håb var Guds ufortjente kærlighed. Herren fik respekt for hans offer, men Kain og hans offer havde han ikke respekt for. Den allerførste betingelse for accept hos Gud er at man ser behovet for at erkende vor armod og synd. "Salige er de fattige i ånden; for himmeriget er deres." Matthæus 5,3.

Beretningen om Farisæeren og tolderen har en lektie til alle klasser i apostlen Peters historie. Først mente disciplen Peter at han selv var stærk. Ligesom Farisæeren, var han efter egen vurdering "ikke som andre mænd er". Da Kristus på Hans forrådelsesaften advarede Sine disciple forud: "I vil alle svigte på grund

Alle som søger efter Ham skal finde. Alle som banker på, vil få åbnet døren op for sig. Undskyldningen skal ikke lyde: Forstyr mig ikke; døren er lukket; jeg ønsker ikke at åbne den. Der vil aldrig blive sagt, at jeg ikke kan hjælpe dig. Det vil lykkes for dem som beder om brød ved midnatstide, til at mætte sultne sjæle med.

I lignelsen vil ham der beder om brød til den fremmede, "give ham, hvad han har brug for." Og i hvilket mål vil Gud give os det, som vi måtte bibringe andre med? "Som gave tilmålt af Kristus" Ef 4,7 Engle våger med intens interesse for at se hvordan man behandler sine medmennesker. Når nogen udviser Kristuslignende forståelse, for den fejlende, presser de til hans side og ihukomme ord der siges som livets brød for sjælen. "Min Gud vil fuldt ud give jer alt, hvad I har brug for, af sin rigdom på herlighed i Kristus Jesus." Fil 4,19 Jeres vidnesbyrd vil han, i sin oprigtighed og virkelighed, gøre til en mægtig kraft til det kommende liv. Herrens ord, vil være i din mund som sandhed og retfærdighed.

Den personlige møje for andre, må gå forud med megen bøn i det skjulte; for det kræver stor visdom at forstå videnskab om sjælevinding. Før du kommunikerer med mennesker, må du kommunikere med Kristus. Bered dig til at tjene mennesker, og opnå dette ved den himmelske nådestrøme.

Lad dit hjerte bryde ud i den længsel det har for den levende Gud. Kristi liv har vist hvad menneskene kan gøre for at få del i guddommelig natur. Alt hvad Kristus har fået fra Gud, må vi også have. Bed da og modtag. Gør krav, med Jakobs udholdne tro, med Elias ubøjelige vedholdenhed, på det som Gud har udlovet.

Lad Guds herlige begreber tage dit sind i eje. Lad dit liv knyttes, med skjulte kæder, til Jesu liv. Han som har befalet at lade lys skinne ud i mørke, er villig til at skinne ind i dit hjerte, at give kundskabslyset fra Guds herlighed i Jesu Kristi ansigt. Helligånden vil tage Guds sager og vise dem til dig, bibringe dem som en levende kraft i det lydige hjerte. Kristus vil dig lede til den almægtiges tærskel. Måtte du beskue herligheden bag sløret, og åbenbare Hans tilstrækkelighed, som altid lever for at gøre mellemkost for os.

De to tilbedere

Dette kapitel er baseret på Lukas 18,9-14.

"Til nogle, som stolede på, at de selv var retfærdige, og som foragtede alle andre," fortalte Kristus lignelsen om Farisæeren og tolderen. Farisæeren gik op til bedetemplet, ikke fordi han følte at han var en synder der behøvede tilgivelse, men fordi han selv mente at han var retfærdig, og håbede på at få ros. Han betragter sin tilbedelse som en fortjenstgerning som vil anbefale ham for Gud. Samtidig vil folk anse ham for at være meget from. Han håber på at vinde gunst hos både Gud og mennesker. Hans tilbedelse kommer af egenkærlighed.

Og han er fuld af selvros. Han ser den, han går i den, han beder med den. Drager bort fra andre som om der siges: "Bliv, hvor du er, rør mig ikke, for jeg gør dig hellig!" (Esajas 65,5), han står og beder "for sig selv." Fuldstændig tilfreds med sig selv, tror han at Gud og mennesker ser ham med den samme selvtilfredshed.

Både lignelsen om rajgræsset og den med voddet lærer tydeligt at der ikke er tid, når alle de onde vil vende sig til Gud. Hveden og rajgræsset vokser sammen til høsten. De gode og dårlige fisk trækkes sammen op ad vandet, for at blive skilt til sidst.

Disse lignelser lærer at der ikke er nogen prøvetid efter dommen. Når evangeliets arbejde er til ende, finder der straks en adskillelse sted, mellem godt og ondt, og enhver classes skæbne fastlægges for altid.

Gud ønsker ikke at nogen bliver udslettet. "Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Jeg ønsker ikke den uretfærdiges død, men tværtimod at den uretfærdige vender om fra sin vej, så han bevarer livet. Vend om, vend om fra jeres onde veje!" Ezekiel 33,11. Igennem prøvetiden bønfaller Hans Ånd mennesker om at tage imod livets gave. Det er kun dem som afviser hans anmodninger, som får lov til at gå til. Gud har erklæret at synden må udslettes, som den onde ødelægger af universet. De som klynger sig til synd, vil gå tabt i sin udslettelse.

De nye ting og de gamle

Dette kapitel er baseret på Matthæus 13,51. 52.

Medens Kristus underviste folket, udannede Han også Sine disciple for deres fremtidige arbejde. I al hans undervisning, var der lektier til dem. Efter at have givet lignelsen om nettet, spurgte Han dem: "Har I fattet alt dette?" De sagde til ham: "Ja, Herre." Da bragte Han en anden lignelse for dem, om deres ansvar for de sandheder de havde fået. "Derfor", sagde han, "Enhver skriftklog, der er blevet Himmerigets discipel, ligner en husbond, der tager nyt og gammelt frem fra sit forråd."

De skatte som husholderen fik, samlede han ikke sammen. Han frembringer den, for at give andre den. Og når skattene bruges bliver de større. Husholderen har dyrebare ting, både nye og gamle. Således lærer Kristus, at den sandhed der er betroet Hans disciple, skal videreføres til verden. Og idet sandheden gives videre, vil den vokse.

Alle som tager imod evangeliets budskab i hjertet, vil gå langt for at proklamere det. Kristi himmelsk-fødte kærlighed må komme til udtryk. De som har påtaget sig Kristus, vil fortælle denne erfaring til andre, opspore Helligåndens ledelse skridt for skridt – deres sult og tørst efter kundskab til Gud og Jesus Kristus, som Han har sendt, resultatet af at de har søgt i Skrifterne, deres bønner, deres sjælspine, og Kristi ord til dem: "Dine synder tilgives dig." Det er unaturligt for enhver at holde disse ting skjulte, og de som fyldes med Kristi kærlighed vil ikke gøre dette. Eftersom Herren har sat dem til at forvalte hellig sandhed, vil de ønske at andre får den samme velsignelse. Og når de gør Guds Nådes rige skatte kendt, vil mere og endnu mere af Kristi nåde blive tildelt dem. De vil få et lille barns hjerte i simpel og uforbeholden lydighed. Deres sjæle vil sukke efter hellighed, og mere og mere af sandhedens og nådens rigdomme vil åbenbares for dem til den givne verden.

Sandhedens store guldgrube er Guds ord – det skrevne ord, naturens bog og erfaringernes bog med hvordan Gud behandler menneskers liv. Her er de rigdomme som Kristi arbejdere skal trække fra. Når de søger efter sandhed skal de bero sig på Gud, ikke på menneskers forstand, er de store mænds visdom tåbelighed over for Gud. Gennem Hans egen udpegede kanaler vil Herren bibringe kundskab om sig Selv til enhver der søger.

Hvis Kristi efterfølgere vil tro Hans ord og praktisere det, er der ingen videnskab i den naturlige verden, som han ikke vil kunne gribe og værdsætte. Der er intet andet end dette som sætte ham i stand til at viderebringe sandheden til andre. Naturlig videnskab er et forråds-kammer af kundskaber, som enhver studerende i Kristi skole kan trække af. Idet vi betragter naturens skønhed, idet vi studerer lektier i at opdyrke jorden, og studerer træernes vækst, med alle jordens, havets og himlens forunderligheder, vil vi få en ny opfattelse af sandheden. Og de mysterier der forbundet med Guds behandling af mennesker, vil Hans visdoms og dømmekrafts dybde set i menneskelivet – kunne findes som et rigt forråds-kammer i skatten.

Men det er i det skrevne ord at kendskabet til Gud, klarest åbenbares for faldne mennesker. Dette er forråds-kammeret for Kristi uransagelige rigdomme.

Guds ord inkluderer det Gamle Testaments Skrifter såvel som det Nye. Det ene er ikke fuldendt uden det andet. Kristus erklærede at Det Gamle Testaments sandheder, er ligeså værdifulde som de Nye. Kristus var ligeså meget menneskets Genløser ved verdens begyndelse som Han er i dag. Før Han ikklædte Sin guddommelighed med menneskelighed og kom til vor verden, blev evangeliebudskabet givet ved Adam, Set, Enok, Metusalem, og Noa. Abraham i Kanaan og Lot i Sodoma frembar budskabet, og trofaste budbringere proklamerede Ham, der kommer fra slægt til slægt. Den jødiske husholdnings ritualer blev indført af Kristus selv. Han var grundlæggeren til deres offersystemer, det store forbillede for al deres religiøse tjeneste. Blodet blev udgydt idet ofrene pegede hen til Guds Lams offer. Som alle symbolske ofre blev opfyldt i Ham.

Sådan som Kristus manifesterede sig for patriarkerne, som symboliseret i offertjenesten, som skildret i loven, og åbenbarede sig ved profeterne, er det Gamle Testaments rigdomme. Kristus er, med Sit liv, Sin død og Sin opstandelse, Kristus som han vises ved Helligånden, er det Nye Testaments skat. Vor Frelser, udstrålingen af Faderens herlighed, er både det Gamle og det Nye Testamente.

Apostlene går ud fra Kristi liv, død og mellemkomst, sådan som profeterne havde forudsagt, som vidne. Kristi ydmygelse, Hans renhed og hellighed, med hans uforlignelige kærlighed, skal være deres tema. For at kunne forkynde evangeliet i sin fylde, må de frembringe Frelseren, ikke sådan som han åbenbares i Hans liv og lære, men også som de gammeltestamentlige profeter har forudsagt, og som han symboliseres ved offertjenesten.

Kristus præsenterede de gamle sandheder med sin lære, som Han selv var Ophavsmand til, - sandheder som Han havde talt gennem patriarkerne og

længes efter at du kan forvente store ting fra Ham. Han vil så gerne lade dig forstå de timelige såvel som de åndelige ting. Han kan gøre forstanden skarp. Han giver taktfølelse og gør dygtig. Læg dine talenter i arbejdet, bed Gud om visdom, og det vil gives dig.

Tag Kristi ord som din sikkerhed. Har Han aldrig indbudt dig at komme til Sig? Tal aldrig på en håbløs og mismodig måde. Gør du dette vil du miste meget. Når du ser det som sker og beklager dig, når vanskeligheder og nød kommer, bevidner du en sygelig og svag tro. Tal og handle som om din tro er usynlig. Herren er rig på ressourcer; han ejer verden. Ret blikket mod himlen i tro. Se på Ham som har lys, kraft og virkeevne.

I en ægte tro er der en opdrift, standhaftighed, målrettedhed som hverken tid eller slid kan svække. "Drenge bliver trætte og udmattede, unge mænd snubler og falder. Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes." Esajas 40,30. 31.

Der er mange som længes efter at hjælpe andre, men de føler at de ikke har åndelig styrke eller lys, at give af. Lad dem bringe deres bønner for nådens trone. Bed om Helligånden. Gud står bag hvert løfte Han har givet. Sig med Bibelen i dine hænder: Jeg har gjort som du har agt. Jeg bringer Dit løfte: "Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer."

Vi skal ikke blot bede i Kristi navn, men ved Helligåndens inspiration. Dette forklarer hvad det vil sige, når der siges at "Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige sucke." Romerne 8,26. Disse bønner glæder Gud sig til at besvare. Vi fremhviser en bøn i Kristi navn med alvor og intensitet, hvor der ligger et intens løfte fra Gud, at Han er ved at besvare vor bøn: "At gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår." Efeserne 3,20.

Kristus har sagt: "Alt, hvad I beder og bønfaller om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det." Markus 11,24. "Hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen." Joh. 14,13. Og den elskede Johannes taler meget enkelt forvissende, under Helligåndens inspiration: "Hvis vi beder om noget, som er efter hans vilje, hører han os. Og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået det, vi har bedt ham om." 1 Joh. 5,14. 15. Fremskynd da din anmodning for Faderen i Jesu navn. Gud vil ære dette navn.

Regnbuen omkring tronen er en forvisning om at Gud er sand, at Han ikke er foranderlig, 14j heller i sin skygge. Vi har syndet imod Ham, og fortjener ikke Hans gunst; alligevel har Han Selv lagt den mest forunderlige bøn i vore læber: "Forkast, foragt ikke din herligheds trone for dit navns skyld; husk din pagt med os, bryd den ikke!" Jeremias 14,21. Når vi kommer til ham og bekender vor uværdighed og synd, har Han lovet Sig Selv at høre vort råb. Hans trones ære beror på opfyldelsen af Hans ord til os.

Ligesom Aaron, der symboliserede Kristus, bærer vor Frelser hele Sit folks navne i Sit hjerte i den Hellige afdeling. Vor store Ypperstepræst husker alle de ord som Han har opmuntret os med. Han er altid opmærksom på Sin pagt.

om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer. . . . Jeg skræmmer æderne, så de ikke ødelægger jordens afgrøde for jer, og vinstokken ikke slår fejl på marken, Da skal alle folkene prise jer lykkelige, fordi I har et dejligt land, siger Hærskarers Herre. Malakias 3,10-12.

Sådan er det med alle Guds betingelser. Alle udlovede gaver er på betingelse af lydighed. Gud har en himmel fuld af velsignelser til dem der vil samarbejde med Ham. Alle som adlyder Ham kan, i tillid, forlange opfyldelsen af Hans løfter.

Men vi må vise en fast og ufravigelig tillid til Gud. Han tøver ofte med at svare for at prøve vor tro eller teste ægtheden i vort ønske. Har vi bedt i overensstemmelse med Hans ord, bør vi kunne tro Hans løfte og presse på, med vore begæring, så målbevidst at det ikke kan nægtes.

Gud siger ikke: Bed én gang og du skal modtage. Han beder os om at spørge. Udholdende bøn giver den bedene en mere alvorlig stilling, og giver ham større ønske om at modtage de ting han beder om. Kristus sagde til Marta ved Lazarus' grav: "Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?" Joh. 11,40.

Men mange har ikke en levende tro. Det er derfor de ikke ser mere af Guds kraft. De er blevet svage på grund af deres vantro. De tror mere på deres eget arbejde, end på Guds arbejde for dem. De passer mere på sig selv. De planlægger og udtænker, men beder kun lidt, og har i virkeligheden kun lidt tillid til Gud. De tror at de har tro, men det er kun øjeblikkets impulser. Når de ikke erkender deres eget behov, eller Guds vilje til at give, vedholder de ikke ligeså deres bønner for Herren.

Vore bønner skal være ligeså alvorlige og vedvarende som en trængende vens anmodning, som beder om husly om natten. Jo mere alvorligt og vedholdende vi beder, jo tættere vil vor åndelige forening være med Kristus. Vi vil få flere velsignelser fordi vi får større tro.

For vor del skal vi bede og tro. Våg i bøn. Våg, og samarbejde med Gud der hører bøn. Hav i sinde at "vi er Guds medarbejdere". 1. Kor. 3,9. Tale og handle i overensstemmelse med vore bønner. Det vil gøre en helt anden forskel for jer, om trængslerne skal bevise om jeres tro er ægte, eller vise om jeres bønner blot er formelle.

Når problemerne rejser sig, og vanskelighederne står over for jer, så find ikke hjælp hos menneskeheden. Sæt al lid til Gud. Fortæller vi vore vanskeligheder til andre, gør det os blot svage, og giver ikke dem styrke. Det giver dem blot åndelige skavanker, som de ikke kan afhjælpe. Vi prøver at styrke fejlende, begrænsede mennesker, skønt vi kunne få styrke fra den ufejlbarlige og almægtige Gud.

Du behøver ikke at tage til verdens ende for visdom, for Gud er nær. Det er ikke de evner du har nu, eller som du vil kunne få, som får det til at lykkes for dig. Det er det som Herren kan gøre for dig. Vi behøver langt mindre tillid til det mennesker kan gøre, og langt mere tillid til det Gud kan gøre for enhver troende sjæl. Han

profeterne; men nu spredte Han et nyt lys over dem. Hvor så de dog anderledes på dette! En strøm af lys og åndelighed kom ind ved Hans forklaring. Han lovede at Helligånden skulle oplyse disciplene, så at Guds ord altid blev foldet ud for dem. De vil kunne bringe sandhederne i ny skønhed.

Lige siden løftet om genløsning blev fremsagt Edens have, er Kristi liv, karakter og formidlerarbejdet blevet studeret af mennesker. Ethvert tankesind som Helligånden har arbejdet med og bragt disse temaer i nyt lys. Genløsningens sandheder egner sig stadig udvikling og blive udvidet. Selvom de er gamle, er det altid nyt, der hele tiden åbenbar sandhedssøgeren en større herlighed og mægtigere kraft.

Til enhver tid har der været en ny sandhedsudvikling, et budskab fra Gud til folk i denne slægt. Gamle sandheder er yderst væsentlige; nye sandheder er ikke uafhængige af de gamle, men blot de gamle der foldes ud. Det er kun som gamle sandheder der forstås, så vi kan fatte de nye. Da Kristus ønskede at åbne sandheden om Hans opstandelse for Sine disciple, begyndte Han "med Moses og alle profeterne" og "udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. Lukas 24,27. Men det er det lys ind i de friske uåbnede sandheder, som forherliger den gamle. Han som afviser eller forsømmer det nye, har faktisk ikke fået det gamle. For ham mister det vital kraft og bliver blot livløs formalitet.

Der er dem som bekender at tro og lære det Gamle Testaments sandheder, medens de afviser det Nye. Når man nægter at tage imod Kristi lære, viser de at de ikke tror det som patriarkerne og profeterne sagde: "Havde I troet Moses," sagde Kristus, "ville I have troet mig; for det var mig, han skrev om." Joh. 5,46. Således er der ikke nogen virkelig kraft i deres lære om kun det Gamle Testamente.

Mange som hævder at tro og lære evangeliet er i lignende vildfarelse. De sætter de Gammeltestamentlige skrifter til side, som Kristus har erklæret: "Netop de vidner om mig." Joh. 5,39. Når det Gamle forkastes, er det faktisk det Nye der forkastes; for begge dele er en uadskillelig helhed. Intet menneske kan fremvise Guds lov rigtigt uden evangeliet eller evangeliet uden loven. Evangeliet er indbefattet i loven, og evangeliet folder loven ud. Loven er roden, evangeliet er blomstens og frugtens vellugt som den bærer.

Det Gamle Testamente spreder lys over det Nye, og det Nye på det Gamle. Begge er en åbenbaring på Guds herlighed i Kristus. Begge bringer sandheder, som hele tiden vil åbenbare nye dybder af betydningen, for ham der søger alvorligt.

Sandheden i Kristus og gennem Kristus er ikke til at måle. Den som studerer Skriften ser så at sige ind i en kilde som uddyber og gør bredere, idet han ser ind i dets dybder. I dette liv kan vi ikke fatte dybderne i Guds kærlighed, da Han gav Sin Søn at blive sonemiddel for vore synder. Vor Genløseres arbejde på denne Jord er og vil altid være genstand for vore højeste forestillingsevner. Mennesker kan bruge alle mentale kræfter på at ville favne dette mysterium, men hans tanker

vil altid mattes og blive trætte. Ham der søger mest ihærdigt, vil se et endeløst hav uden kyst.

Sandheden som den er i Jesus kan erfares, men aldrig forklares. Dens højde, brede og dybde overgår vore kundskaber. Vi kan fantasere til det yderste, og så vil vi kun vagt se konturerne af en kærlighed, der er uforklarlig, som er ligeså høj som himlen, men som nåede til jorden for at indpræge Guds billede på hele menneskeheden.

Alligevel er det muligt for os at se alt hvad vi kan af den guddommelige medfølelse. Dette bredes ud for den ydmyge og brødebetyngede sjæl. Vi skal forstå Guds medfølelse, præcis i forhold hvordan vi påskønner Hans offer for os. Idet vi ransager Guds ord af ydmygt hjerte, det store genløsningstema vil åbne sig til vor undersøgelse. Det vil vokse klart frem, idet vi beskuer det, og når vi gerne vil gribe, vil dens højde og dybde altid blive større.

Vort liv skal bindes op med Kristi liv; vi skal hele tiden drage kraften fra Ham, få denne med Ham, det levende Brød, som kom ned fra himlen, drage fra den altid friske kilde, der altid giver ud af dens overdådige skatte. Hvis vi altid har Herren for os, lader vore hjerter gå ud i tak og pris til Ham, vil vi få en stadig friskhed i vore religiøse liv. Vore bønner vil tage form af samtale med Gud, ligesom vi taler med en vej. Han vil tale med Sine mysterier til os personligt. Der vil ofte komme en liflig glad fornemmelse af Jesu tilstedeværelse. Vore hjerter vil ofte brænde inde i os, idet Han drages nær for at få fællesskab med os, ligesom Han fik med Enok. Når dette er sandhed – og den Kristnes erfaring, kan der ses et enkelt liv i ydmyghed, sagtomdighed og hjertelig elskelighed, som viser alle, hvem han omgås, at han har været hos Jesus og blevet undervist af Ham.

De som besidder dette, vil Kristi religion åbenbare sig over for andre, som et livgivende og gennemstrømmende princip, en levende, virkende og åndelig kraft. Her vil vise sig den evigt unges friskhed, kraft og glæde. Det hjerte som modtager Guds ord er ikke som vand der svinder bort, ikke som brudte cisterner der mister sin rigdom. Det er som bjergstrømmen der flyder uden at holde op, hvis kølende og funklende vande der springer fra klippe til klippe, opfrisker de trætte, tørstige og tungbelastede.

Enhver sandhedslærer giver disse kvalifikationer som vil gøre én til en Kristi repræsentant. Ånden i Kristi lære vil give kraft og ligefremhed til hans forbindelser og til hans bønner. Hans vidner for Kristus vil ikke være snævre, livløse vidnesbyrd. Prædikanten vil ikke prædike de samme prædikener igen og igen. Hans sind vil være åbne for Helligåndens stadige oplysning.

Kristus sagde, "Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen, sådan skal også den, der spiser mig, leve i kraft af mig. . . . Det er Ånden, som gør levende, kødet gør ingen gavn. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv." Joh. 6,54-63.

Når vi spiser Kristi kød og drikker Hans blod, vil elementet af evigt liv fremstå af forkyndertjensten. Der vil ikke kunne være de gamle og ofte gentagede tanker. De

lærer at vi ikke skal ophøre med at bede. Børn skal ikke gøre nogen forandring hos Gud, den skal bringe os i harmoni med Gud. Når vi sender anmodninger til Ham, kan vi se at det er nødvendigt at vi ransager vore hjerter og angår vore synder. Derfor tager Han os gennem prøvelser og trængsler, Han fører os gennem ydmygelsen, så vi kan se, hvordan Helligåndens virke gennem os, forhindres.

Der er betingelser for Guds løfters opfyldelse, og bøn kan aldrig gå i stedet for pligten. "Hvis I elsker Mig," siger Kristus, "så hold Mine bud." "Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min Fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham." Joh. 14,15. 21. De, som bringer deres anmodninger frem for Gud, påberåber sig Hans løfter, skønt de ikke går ind på betingelserne, de forhåner Jehova. De bringer Kristi navn som deres autoritet for opfyldelsen af løftet, men de gør ikke de ting som viser en tro på og kærlighed for Kristus.

Mange mister muligheden for at få Faderens accept. Vi må nøje undersøge den betroede bedrift, som det er at nærme sig Gud. Er vi ulydige, og giver vi Herren en pengeseddel, har vi ikke opfyldt betingelserne, skønt den kunne være gangbar for os. Vi frembringer Gud Hans løfter, og beder Ham opfylde dem, skønt han derved vil vanære sit eget navn.

Løftet lyder "Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det." Joh. 15,7. Og Johannes erklærer: "Og deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud. Den, der siger: "Jeg kender ham," men ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham; men den, der holder fast ved hans ord, i ham, er Guds kærlighed i sandhed fuldendt." 1 Joh. 2,3-5.

Et af Kristi sidste bud til Sine disciple var "Elsk hverandre, ligesom jeg har elsket jer." Joh. 13,34. Adlyder vi ikke dette bud, eller hensvælger vi os i skarpskærne, ukristelige karaktertræk? Hvis vi på nogen måde har skadet eller såret andre, er det vor pligt at bekende vore fejl og søge forlig. Det er en væsentlig forberedelse at vi kommer frem for Gud i tro, og beder om Hans velsignelse.

Der er andre ting, som de der søger Herren i bøn, forsømmer for ofte. Har du været ærlig over for Gud? Herren erklærer ved profeten Malakias: "Siden jeres fædres dage er I veget fra mine love; I holdt dem ikke. Vend om til mig, så vil jeg vende om til jer, siger Hærskarers Herre. I spørger: "Hvordan skal vi vende om?" Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: "Hvordan bedrager vi dig?" Med tiende og afgifter." Malakias 3,7.8.

Gud som giver alle velsignelser, kræver en vis del af alt det vi har. Dette er Hans underhold til at støtte forkyndelsen af evangeliet. Og når dette gives tilbage til Gud, skal vi vise at vi påskønner Hans gaver. Men holder vi det tilbage fra Ham, som er Hans eget, hvordan kan vi så gøre krav på Hans velsignelse? Hvis vi er upålidelige forvaltere af jordiske ting, hvordan kan vi da forvente at Han betror os himmelske ting? Her kan det være at der her er en skjult ubesvaret bøn.

Men i sin store nåde er Herren parat til at tilgive, og han siger: "Bring hele jeres tiende til forrådsammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve,

længes efter at indfri deres anmodninger, som kommer til Ham i tro. Han giver os så vi kan tjene andre og dermed blive ligesom Han selv er.

Kristus erklærer: "Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for."

Frelseren fortsætter: "Hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!"

For at kunne styrke vor tillid til Gud, lærer Kristus os at tiltale Ham ved et nyt navn, et navn der flettes sammen menneskehjertets kæreste forbindelser. Han giver os ret til at kalde den almægtige Gud for vor Fader. Dette navn, som siges til Ham og af Ham, er et tegn på vor kærlighed og tillid mod Ham, og et panttegn på Hans agtelse for os og forhold til os. Når det siges som anmodning om Hans velvillighed eller velsignelse, er det liflig musik for Hans ører. Skulle vi tro at det er formastelighed at kalde Ham ved dette navn, har Han gentaget det igen og igen. Han ønsker at vi skal blive fortrolig med denne benævnelse.

Gud betragter os som Sine børn. Han har forløst os ud af den ubekymrede verden og har valgt os at blive medlemmer af den kongelige familie, sønner og døtre af den himmelske konge. Han indbyder os til at stole på Ham med en dybere og stærkere tillid end et barn, har til sin jordiske far. Forældre elsker deres børn, men Guds kærlighed er større, bredere dybere, end menneskers kærlighed overhovedet kan blive. Den kan ikke måles. Hvis jordiske forældre ved hvordan de skal give deres børn gode gaver, hvor meget mere skal vor Fader i himlen så ikke give Helligånden til dem som beder Ham?

Kristi lektier om bøn bør overvejes nøje. Der er en guddommelig oprigtighed i bøn, og Hans illustration føre de principper for øje, som alle må forstå. Han viser at det er den sande bøn, Han lærer det er nødvendigt at være udholdende når vi giver vore anmodninger til Gud, og forvisser os om Hans villighed til at høre og besvare bønner.

Vore bønner skal ikke være en selvsk anmodning, blot for at hjælpe sig selv. Vi skal bede for at vi kan give. Principperne i Kristi liv må være principperne for vore liv. "For jeres skyld," sagde Han, da han talte til disciplene, "helliger jeg mig selv for dem, for at de også kan være helliget i sandheden." Joh. 17,19. Den samme helligelse, den samme selvopofrelse, den samme underkastelse under Guds Ords krav, som blev manifesteret ved Kristus, må kunne ses på Hans tjenere. Vor mission for verden er ikke at tjene eller behage os selv, vi skal ære Gud ved at samarbejde med Ham for at frelse syndere. Vi skal bede om velsignelserne fra Gud, så vi kan bringe det videre til andre. Evnen til at modtage bevares kun ved at give. Vi kan ikke fortsætte med at modtage himmelske skatte uden at give til dem, omkring os.

I lignelsen blev ham, der spurgte, afvist igen og igen, men han slap ikke sit mål. Således virker det ikke altid til at vore bønner besvares umiddelbart; men Kristus

tamme, sløve prædikener vil ophøre. De gamle sandheder vil præsenteres, men de vil kunne ses i et nyt lys. Der vil ske nye opfattelser af sandhed, en klarhed og kraft som alle kan se. De som har muligheden for at være i en sådan forkyndertjeneste vil, hvis de er modtagelige for Helligåndens indflydelse, mærke et nyt livs energiske kraft. Der vil optændes en ild af Guds kærlighed inden i dem. Deres forstandsmæssige evner vil opildnes til at se sandhedens skønhed og majestæt.

Den trofaste husholder repræsenterer det, som enhver lærer for børn og unge, bør være. Hvis han gør Guds ord til sin skat, vil han hele tiden frembringe nye skønheder og ny sandhed. Når læreren vil stole på Gud i bøn, vil Kristi Ånd komme over ham, og Gud vil arbejde gennem ham ved Helligånden på andres tanker. Ånden fylder sind og hjerte med lifligt håb og mod og Bibelske billeder, og alt dette vil gå videre til de unge som han underviser.

Den himmelske fred og glæde der springer ud, åbnet op i sjælen fra læren ved inspirationens ord, vil blive en mægtig indflydelsesrig flod, der velsigner alle han kommer i forbindelse med. Bibelen vil ikke blive en kedelig bog for den studerende. Under klog instruktion, vil ordet blive mere og mere tiltrækkende. Det vil være som livets brød, og vil aldrig blive for gammelt. Dets friskhed og skønhed vil tiltrække og charmere børn og unge. Det er som solen der skinner på jorden, bibringer klarhed og varme for altid, og aldrig udtømmes.

Guds hellige og opdragede Ånd er i Hans ord. Et lys, nyt og dyrebart lys, skinner ud fra alle siderne. Der er sandheden åbenbaret, og ord og sætninger bliver klare og kan bruges til lejligheden, som Guds røst der taler til sjælen.

Helligånden elsker at tale til de unge, og åbenbare Guds ords rigdomme og skønheder for dem. De løfter, som den store Lærer siger, vil fængsle sanserne og oplive sjælen med åndelig kraft, som er guddommelig. Der vil vokse en fortrolighed ind i det frugtbare sind, med guddommelige ting som vil blive som en barriere imod fristelse.

Sandhedens ord vil vokse i vigtighed, og påtage sig en bredde og fylde af betydning som vi aldrig har drømt om. Ordets skønheder og rigdomme har en forvandlende indflydelse på sind og karakter. Lyset fra den himmelske kærlighed vil falde i hjertet som en inspiration.

Påskønnelsen af Bibelen vokser når den studeres. Hvor den studerende end går hen, vil han finde at Guds uendelige visdom og kærlighed fremstår.

Betydningen af den jødiske husholdning forstås endnu ikke til fulde. Dybe og umådelige sandheder sender sine skygge med sine ritualer og symboler. Evangeliet er nøglen der låser op for dets mysterier. Ved et kendskab til genløsningsplanen, åbnes dets sandheder op for forstanden. Det er vort privilegium at forstå disse forunderlige temaer, end vi gør. Vi skal forstå Guds dybe ting. Guds engle skal se ind i sandheder, som skal åbenbares for folk, som søger Guds ord med brødebetyngt hjerte, og beder for større længde, dybde og bredde i en kundskab, som kun Han kan give.

Idet vi nærmer os afslutningen af denne verdens historie, kræver profetierne om disse sidste dage særligt studium. Den sidste bog i de nytestamentlige skrifter er fuld af sandhed vi behøver at forstå. Satan har forblindet manges tankesind, så at de hellere vil undskylde sig for at ikke studere Åbenbaringen. Men gennem sin tjener Johannes har Kristus erklæret hvad der skal være i disse sidste dage, og han skriver: "Salig er den, som læser op, og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der står skrevet i den; for tiden er nær." Åbenbaringen 1,3.

"Og dette er det evige liv," sagde Kristus, "at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus." Joh. 17,3. Hvordan kan det være at vi ikke påskønner værdien af denne kundskab? Hvorfor gløder disse herlige sandheder ikke i vore hjerter, skælver over vore læber, og gennemtrænger det hele i os?

Ved at give os Sit ord, har Gud sat os i besiddelse af evige væsentlige sandheder for vor frelse. Tusindvis har draget nær vande fra disse livets kilder, alligevel er der intet der er formindsket i det vi får. Tusindvis har sat Herren for sig, og når de ser Ham ændres de til det samme billede. Deres ånd bringer inden i dem, når de taler om Hans karakter, fortæller dem hvad Kristus er for dem, og hvad de skal være for Kristus. Men disse søgende mennesker har ikke udtømt disse store og hellige temaer. Tusindvis flere kan gå ind i gang med at udsøge frelsens mysterier. Idet der dvæles ved karakteren af Kristi liv og hans mission, vil lysstråler skinne mere direkte ud, for hvert forsøg på at opdage sandhed. Enhver frisk søgende vil åbenbare noget mere dybt og interessant end endnu er blevet foldet ud. Emnet er udtømmeligt. Studiet om Kristi inkarnation, Hans sonoffer og midlerarbejde, vil optage den ihærdige studerendes tanker så længe som tiden varer; og når han ser op på himlen med sin utallige år vil han udbryde: "Uimodsigelig stor er guds frygtens hemmelighed."

I evigheden skal vi lære det som vi har kunne få lys til her, og det vil åbne op for vor forståelse. Genløsningens temaer vil optage de genløstes hjerter, tanker og stemmer ud i evige tider. De vil forstå de sandheder som Kristus længes efter at åbne op for Sine disciple, men som de ikke havde tro nok til at gribe. De nye syn på Kristi fuldkommenhed og herlighed vil vise sig for altid og hele tiden. Den trofaste Husholder vil frembringe nye og gamle ting fra sit forråds-kammer ud gennem evige tider.

Bede for at give

Dette kapitel er baseret på Lukas 11,1-13.

Kristus har hele tiden fået det fra Faderen som Han vil bibringe os med. "Det ord, I hører," sagde han "er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig." Joh. 14,24. "Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene." Matthæus 20,28. Han levede ikke for Sig Selv, men for andre, han levede og tænkte og bad. Under de timer der tilbringes med Gud, kom Han frem morgen for morgen, for at give himlens lys til mennesker. Han modtager daglig en ny Helligåndens dåb. Herren vækkede Ham fra hans slummer på den nye dags

første timer, og Hans sjæl og Hans læber blev salvet med nåde, så Han kan bring videre til andre. Han fik ordene på ny fra de himmelske sale, ord som Han kunne have sagt i på rette tid til trætte og fortrykte. "Gud Herren har givet mig" sagde Han, "disciples tunge, så jeg med mine ord kan hjælpe den trætte. Hver morgen vækker han mit øre, og jeg hører som en discipel." Esajas 50,4.

Kristi bønner og Hans måde at have forbindelse med Gud på, gjorde stort indtryk på Hans disciple. En dag hvor de havde været væk fra deres Herre en kort stund, fandt de at Han var optaget i bøn. Han lod til at ikke være opmærksom på deres tilstedeværelse, og Han fortsatte med at bede højt. Disciplenes hjerter blev dybt berørt. Da han ophørte med at bede, udbrød de: "Herre, lær os at bede."

Som svar gentog Kristus Herrens bøn, som Han havde givet den i bjergprædiknen. Så illustrerede Han den lektie Han ønskede at undervise dem med, i en lignelse.

"Hvis en af jer", sagde han, "har en ven og midt om natten går hen til ham og siger: Kære ven, lån mig tre brød, for en ven af mig er kommet rejsende, og jeg har ikke noget at byde ham, og han så svarer derinde fra: Spar mig for det besvær! Døren er allerede låst, og mine børn og jeg selv er gået i seng. Jeg kan ikke stå op og give dig noget. Jeg siger jer: Selv om han ikke står op og giver ham noget for venskabs skyld, vil han dog på grund af hans påtrængenhed rejse sig og give ham, hvad han har brug for."

Her præsenterer Kristus de bønner uden videre, som Han giver igen. Han må få brødet, ellers kan han ikke dække den trætte og forsinkede vejfarnes behov. Han vil ikke lade sig bebyrde på grund af sin næste, han vil ikke afstå hans anmodning; hans ven må lettes; og hans påtrængenhed belønnes til sidst, hans behov dækkes.

På same måde skal disciplene opsøge velsignelserne fra Gud. Da Kristus gav skaren mad og prædikenen om brød fra himlen, åbnede Han vejen for at de kan arbejde som Hans repræsentanter. De skulle give livets brød til folk. Han som gav dem deres arbejde, så ofte at deres tro ville prøves. De ville ofte blive kastet ud i uventede situationer, og ville indrømme deres utilstrækkelighed som mennesker. Sjæle som hungrede efter livets brød ville komme til dem, og de føler at de selv lider nød og er hjælpeløse. De må modtage åndelig næring, ellers vil de ikke have noget at give af. Men de skal ikke sende en eneste sjæl bort sulten. Kristus peger dem derhen hvor forrådet kommer fra. Den mand hvis ven kom for at blive underholdt af, endog ved midnattens ubelejlige tidspunkt, sendte ham ikke bort. Han havde ikke noget at sætte foran ham, men han tog til én som havde mad og pressede på med sin anmodning, indtil den næstes behov var dækket. Og vil Gud da ikke, som sendte Sine tjenere for at giv sultne mad, dække deres behov til Hans eget værk?

Men den selviske nabo i lignelsen viser ikke Guds karakter. Den lektie der drages, er ikke som sammenligning, men som modsætning. En selvsk mand vil give en indtrængende anmodning, for at befri sig fra nogen der forstyrrer ham i hans hvile. Men Gud glæder sig over at give. Han er fuld af medfølelse, og Han